

စိတ်ကူးချိုချိုအနုပညာ

ဂေါ်ငိုကာ

သော်တာဆွေ

မိုးမိုး

mgjoe.com

ပြန်လည်ရိုက်နှိပ်ခြင်း

mgyoe.

ဂေါ်ငွီကာ

သော်တာဆွေ

tts0036

2500.00 Ks

idol.com

ဂေါ်ဇိုကာ၊ သော်တာသွ

စာမျက်နှာ ၁၉၅ + မျက်နှာ၊ ၁၃ ဝင်တီ x ၂၀ .၅ ဝင်တီ

ထုတ်ဝေသူ - ဦးစန်းဦး၊ စိတ်ကူးချိုချိုစာပေ(၀၀၅၃၈)၊ ၈၅၊ ၁၆၄လမ်း၊ တာမွေ၊ ရန်ကင်း။

ပုံနှိပ်သူ - ဒေါ်ဝင်းမာ၊ စိတ်ကူးချိုချိုပုံနှိပ်တိုက်(၀၀၄၁၂)၊ ၁၁၇၉၊ မစိုးရိမ်လမ်း၊ ရန်ကင်း။

၂၀၁၇၊ ဖေဖော်ဝါရီလ၊ ပြန်လည်ရိုက်နှိပ်ခြင်း၊ အုပ်ရေ ၅၀၀၊

၁၉၆၅ သော်တာစာပေ၏ ပထမအကြိမ်ပုံ။

ရောင်းစား ၂၅၀၀ ကျပ်

စိတ်ကူးချိုချိုစာအုပ်

ဂေါ်ငှက်
သော်တာဆွေ

မြန်မာ့လူ့စိတ်နှလုံး ၂၀၁၇

mgyc.com

mgyc.com

အမှာစာ

ဤဝတ္ထုများသည် လွန်ခဲ့သော ၁၀ နှစ်ကျော် ၁၅ နှစ်က ဖြစ်လေရာ၊ ပြန်လည်ဖတ်ကြည့်မိသည်၌ ရှေးဖြစ်ဟောင်းတို့ကို ပြန်ပြောင်း သတိရမိတော့သည်။ တကယ့်အဖြစ်အပျက်များ မဟုတ်သော်လည်း စိတ်ကူးယဉ် ဇာတ်လမ်းတွင် ထည့်ရေးထား သော သူတို့မှာ ကျွန်တော်၏ ခင်မင်လှစွာသော ရေးဖော် ရေးဖက် များ ဖြစ်ချေသည်။

သန်းဆွေ၊ မင်းရှင်၊ မောင်ကြည်လင်၊ ကျော်အောင်၊ အောင်လင်း၊ မြသန်းတင့် . . .

ထိုစဉ်က သူတို့သည် လူပျိုများဖြစ်ကြသည်။ ယခုမူကား သန်းဆွေနှင့် မောင်ကြည်လင်တို့က သေကြပြီ။ ကျန်လူများကား မယားမက၊ သားသမီးများပါရကြ၍၊ အချို့မယားကွဲ မုဆိုးဖို အဖြစ်သို့ ရောက်ဖူးသူပင် ရှိနေချေပြီ။

ဤဝတ္ထုများထဲတွင် ဖော်ပြပါ ကျွန်တော်နှင့် ရွယ်တူ လူငယ် များသာမက (ကွယ်လွန်သူ) ဆရာကြီးမဟာဆွေ၊ မသေသေးသူ ဆရာရန်အောင်၊ ဆရာတက်တိုး စသည်တို့ပါ၊ ပါဝင်လေရာ သူတို့အား နောက်ပြောင်ခြင်းကို ဟာသအဖြစ်နှင့် ကြည်ဖြူစွာ ခွင့်လွှတ်ခဲ့ကြပါ၏။ ယင်းကို အမှတ်တရအဖြစ် တစ်ခေတ်က ဟာသအနေနှင့် ပြန်လည်ထုတ်ဝေလိုက်ပါ၏။ ။

သော်တာဆွေ

ဂေါ်ဝိဇ္ဇာ ဆရာကြီး သော်တာဆွ
 ဂေါ် သင်တန်းပေးနေပြီး
 အမှတ် ၄၉၃၊ ကတ်သီးကတ်သတ်လမ်း၊
 ယ-ရ-လ-ဝ (ဗုဒ္ဓဟူးနံ)ကွက်သစ်၊
 ရန်ကုန်မြို့။
 ဖုန်းနံပါတ်-၇၅၊ ကြေးနန်း သ-တ-ဆွ

ဂေါ် မစွဲများ ဝမ်းသာဖွယ်

သင်၏ဘဝတာ ဂေါ်ခရီးသည် ပြန်ပြုသောယာရှိပါစ။ ကျွန်ုပ်တို့
 မြန်မာစကားတွင် ငါးပိဖုတ်၊ ငရုတ်သီးထောင်းမှ ဆရာမပြ နည်းမကျဟု
 ဆိုသည်။ ကျွန်ုပ် သင့်ကို ဂေါ်သင်တန်း ပေးလိုသည်။ အင်္ဂလိပ်နည်း၊
 မြန်မာနည်း၊ (“နင်ချစ်တာ ငါ သိပါတယ်ဟယ်”ဟု ဆိုရသော) ကချင်
 နည်း၊ (“အပေါ့လေးမွှား . . . သည်တွင်သွားက တောဖျားနတ်က ဖမ်းစား
 တတ်၏။ ငတေညစ်၊ နှစ်တွယ် . . . တွယ်လို၊ သက်နှစ်ဆယ် အရွယ်
 ရှိကာမှ ငါသိတယ်လေး . . . အဝေး”ဟု ညည်းယူရသော) ရှေး ကရင်
 နည်း။ ရှင်းရှင်းနှင့် ဘွင်းဘွင်းကြိရသော မြောက်ပိုင်းရှမ်းပြည် ဂေါ်နည်း။

မထိ တထိနှင့် ပလီတီတီကြိရသော တောင်ပိုင်းရှမ်းပြည် ဂေါ်နည်း၊ ညဉ့် အချိန် မိန်းကလေးအိမ်တွင် နှစ်ယောက်တည်း တွေ့ခွင့်ရှိ၍ စကားရည်ပြိုင် စကားထာဝှက်ရသောအင်းသားဂေါ်နည်း၊ (တောင်ပိုင်းရှမ်းပြည်၌ရှိသည်။) လက်ဖက်တောင် အတက်အဆင်း လက်ကမြင်းရသော ပလောင်နည်း၊ အကာလ ညဉ့်အခါ အပေါက်နှိုက်ရင်း ချစ်တင်းနှော ရသော တောင်ပိုင်း ရခိုင် နည်း၊ မြင်လျှင်မြင်ချင်း ရွှေခြေချင်းကို ချီးမွမ်းရသော ရွှေမန်းသူ ဂေါ်နည်း၊ စစ်ဝတ်စစ်စားနှင့် ဂျစ်ကားပေးစီးရသော မေမြို့သူ ဂေါ်နည်း၊ ကျောက်ကုန်သည်ဟန်ပြရသော မိုးကုတ် မိုးကောင်းသူ ဂေါ်နည်း၊ ရန်ကုန် အကြား၊ မန္တလေး စကား၊ မော်လမြိုင် အစားဟု ဆိုသည့်အတိုင်း “သောက်စားကြီးပါပေဗျာ”ဟု ချီးကျူး၍ဂေါ်ရသော ရွှေမြိုင်သူ လုံးကြီး ပေါက်လှတို့ကို ဂေါ်နည်း စသည့် ဒေသန္တရ နယ်လှည့် ဂေါ်နည်းတို့အပြင် ရန်ကုန်မြို့ပေါ်၌ ဆေးလိပ် ခုံဂေါ်နည်း၊ အပ်ချုပ်ဆိုင် ဂေါ်နည်း၊ အထည်ဆိုင် ဂေါ်နည်း၊ ကုန်စုံဆိုင်ဂေါ်နည်း၊ ဆိုင်စာရေးမ ဂေါ်နည်း၊ ထီစာရေးမ ဂေါ်နည်း၊ အရပ်သူဂေါ်နည်း၊ ကျောင်းသူဂေါ်နည်း၊ ကောလိပ်သူ ဂေါ်နည်း၊ နှာစံမဂေါ်နည်း၊ စာရေးမဂေါ်နည်း၊ ကဗျာဆရာမ ဂေါ်နည်း၊ မိဘပေးစား မှ ယူမည်ဆိုသော အိမ်တွင်းပုန်း သူဌေးသမီး ဂေါ်နည်း။ (ဟင် . . . နောက် ဘာကျန်သေးလဲ၊ ဪ . . . ရှိသေး) မျက်ရည် ပေါက်ကြီးငယ်ကျရသော ဆရာသန်းဆွေ၏ဂေါ်နည်း စသည့် ဂေါ်နည်းမျိုးစုံ အဖုံဖုံကို လေ့လာ ကျွမ်းကျင်ခဲ့သော ဆရာထံသို့ လာရောက် ဆည်းကပ်ပါ။ ဂေါ်သင်တန်း ယူလှည့်ပါ။ ဆရာထံ နည်းနာခံ၍ မစွဲဘူးဆိုပါလျှင် ဆရာ ရဲရဲကြီး အာမခံ လိုက်မည်။ ဆရာ နှမကို ချက်ချင်း ယူသွားပါ။ ဟင် . . . လောကမှာ ဤမျှအာမခံရဲသော ကြော်ငြာရှင် ရှိပါသေးသလော။ (နောက်မှ ဘာဖြစ်ဖြစ် လေ၊ ပထမ ကိုယ့်ကျောင်း လူလာဖို့အရေးကြီးတာ) ဘုရားစူးစေ တကယ် ပါ။ သင့်အတွက် ဆရာ ကူညီစမ်းပါရစေ။ လာခဲ့ပါ။ ဆရာ မျှော်နေမယ် နော်။ (အမယ်လေး . . . ကျောင်းသားလိုချင်မှန်းသိသာလိုက်တာကွာ။ အို . . . ရှက်နိုင်ပါဘူးလေ။)

မှတ်ချက်။ ။ ကျောင်းသားဦးရေကို ကန့်သတ်ထားသည်။ လာသမျှ ထက်ပို၍ လက်ခံလိမ့်မည်မဟုတ်။

ပထမ ကျောင်းဝင်ကြေးမလို၊ ရမ် သို့မဟုတ် ဝိစကီကွာဒ် ပုလင်းကြီး တစ်လုံး။

နေ့စဉ်ကြေး ပိုင့်ဒ် ပုလင်းငယ်တစ်လုံး။

သင်တန်းမှာ သင်၏ အခြေခံဂေါ်ရည်ဂေါ်ချင်းကိုလိုက်၍ ဖြစ်သည်။ သင် ဂေါ်မစွဲခဲ့ပုံတို့ကို မရှက်မကြောက် ပြောပြရမည်။

ဆရာ့ကို တွေ့ရန်အချိန်။

နံနက် ၆ နာရီမှ ညနေ ၆ နာရီ။

ညနေ ၆ နာရီမှ နံနက် ၆ နာရီ။

တစ်ရက်လျှင် ဤနှစ်ချိန်သာ တွေ့နိုင်သည်။ ဆရာမှာ အလုပ် များလွန်လွန်းလို့ အချိန်ကို ကန့်သတ်ထားရသည်။

မှတ်ချက်။ ။ ဆရာ့ကို အိမ်မှာ မတွေ့ခဲ့သော် လမ်းထိပ် အရက်ဆိုင် ကို လိုက်ခဲ့ပါ။

လူကြီးလူငယ်၊ လက်ဝဲလက်ယာမရွေး လက်ခံသည်။ သို့သော် ဂုဏ်သရေရှိသူဖြစ်ကြောင်း ထောက်ခံစာပါရမည်။ ဤသည်မှာ အခြား မဟုတ်။ အရက်ဆိုင်နှစ်ဆိုင်မှ အချိန်မရွေး အကြွေးရကြောင်း မန်နေဂျာ၏ လက်မှတ်ဖြစ်သည်။ (ဤအချက်သည် အရေးကြီးဆုံးဖြစ်ကြောင်း သတိ ပြုခဲ့ပါ။)

(ပုံ) သော်တာဆွေ
ဂေါ်ဝိဇ္ဇာဆရာကြီး

x x x

ကျွန်တော့်မှာ ဆရာကြီး မဟာဆွေ၏ သားတပည့်ပီပီ အသက်ကြီး လာလေလေ အသောက်ကြီးလာလေလေ ဖြစ်ရကား လစဉ် ရသမျှ ဝတ္ထုရေးခကလေးနှင့် မသောက်လောက်တော့သဖြင့် မိမိကိုယ်တိုင် ဂေါ်မစွဲ ဖြစ်ပါလျက် အလုပ်မရှိ၍ အလုပ်လက်မဲ့ အသင်းဖွဲ့သကဲ့သို့ အစ်မကြီး ခင်မျိုးချစ် အကြံပေးသည့်အတိုင်း ဖော်ပြပါ မဟုတ်ကဟုတ်က ကြော်ငြာ ကို ရေးလိုက်ပါသည်။ သောက်ရက်ကင်းမဲ့စွာ အစဉ် ဖော်ပြထားသော ဆိုင်းဘုတ်ကို အိမ်တွင် ချိတ်လိုက်ပါသည်။ သုံးရက်မြောက်နေ့တွင် . . .

“ဗျို . . . ဦးသော်တာဆွေ . . . ဦးသော်တာဆွေ ရှိပါသလား။”

အချိန်မှာ နံနက် ၉ နာရီခန့် ရှိပေပြီ။ သို့သော် ကျွန်တော် အိပ်ရာက မထသေး။ ညက အရက်ဆိုင်မှ တရုတ်ပေသီးဖြင့် တွက်ချက် မှတ်သား ထားလိုက်သော ကြွေးစာရင်းတွေ မှန်မမှန် ပြန်လှန်တွေးတော နေပါသည်။ နောက်ထပ် ပိုင့်ဒ်တစ်လုံးနှင့် ဘဲကင်တစ်ခြမ်း ထပ်ယူ မယူ ဇေဝေဝေါဖြစ် နေခိုက် အထက်ပါခေါ်သံကို ကြားရသည်နှင့် ခေါင်းရင်းက ကျူထရံချပ် ကို လှုပ်လိုက်ရာ . . .

“အလို . . . ဖိုးကြည်လင်တို့၊ ဖိုးမြသန်းတို့၊ ဖိုးအောင်လင်းတို့ ပါလား။ စောစောစီးစီး ဘာကိစ္စ၊ စာပေသစ်တရား ဟောဦးမလို့လား။ ကိုသန်းတင်ပါ ဘာလုပ်မခေါ်ခဲ့တုန်း။ လာ . . . လာ . . . အိမ်ပေါ် တက်ကြ”

သူတို့သည် ကွန်မြူနစ်စာပေသစ်သမားများဖြစ်ကြောင်း မိတ်ဆွေ သိပြီး ဖြစ်ပါလိမ့်မည်။ အိမ်ပေါ်ရောက်ကြသောအခါ သူတို့အထဲ၌ အညက် ဆုံးဖြစ်သလောက် အသွက်ဆုံးဖြစ်သော အောင်လင်းက . . .

“စာပေကိစ္စ မဟုတ်ပါဘူးဗျာ၊ ဂေါ်ပေကိစ္စ”

“ဘယ်သူ့အတွက်လဲ”

“ဟောဒီ ကျားပျံကြီး”

လက်သန်းလုံးလောက်ရှိသော မျက်မှန်ရွဲကြီးနှင့် မြသန်းကို ညွှန်ပြ သဖြင့် . . .

“အလို . . . ကိုမြသန်းက ကလောင်နာမည် ပြောင်းလိုက်သလား။ ဆိုရှယ်လစ် ကိုဘဆွေက ကျားကြီး၊ ခင်ဗျားက ကျားပျံကြီးဆိုတော့ သူ့ထက်တောင် တစ်လုံးပိုနေတာပေါ့”

အောင်လင်းကပင် . . .

“ကလောင်နာမည် ပြောင်းတာ မဟုတ်ဘူး။ ဂေါ်ပွဲတစ်ခုမှာ ကျန်ရစ် ဖြစ်ရင်း အလိုလို ဒီနာမည်ရလာတာ။ ကဲ . . . ဒီအကြောင်းက နောက်မှ ရှင်းတာပေါ့။ အခု ကျုပ်တို့လာရင်းကတော့ သူ့ကို ကျောင်းအပ်ဖို့ပဲ။ လက်ခံနိုင်မယ် မဟုတ်လား”

“ဒါကတော့ ကျုပ် ကြော်ငြာထဲပါတဲ့ စည်းမျဉ်းအတိုင်းပဲ”

“အသိမိတ်ဆွေချင်းဖြစ်သော်လည်း မလျှော့နိုင်ဘူး”ဟူသော အမူ အရာနှင့် ပြောလိုက်ပါသည်။ ဤတွင် လူလည် လူပါးဖြစ်သော အောင်လင်းက “ကဲ . . . ကျားပျံကြီး ထုတ်စမ်းကွာ”ဟု ဆိုလိုက်သည်၌ မြသန်း၏ လွယ်အိတ်ထဲမှ ဝှိုက်လေဘယ်လ် ဝိစကီ ကွာဒ်ပုလင်းကြီး ပေါ်ထွက်လာပါတော့သည်။

ကျွန်တော့်မှာ ဆန့်တန်းအပ်သောလက်ဝယ် သပြာထောင်ထုပ်ကို ရဘိသို့ များစွာပင် နှစ်ထောင်းအားရရှိလှ၍ အိပ်ရာထ မျက်နှာမသစ် သေးဘဲလျက် စိုစွတ်လာသောသွားရည်ကို ကျင့်ခနဲ မျိုချလိုက်ပြီး . . .

“အင်း . . . ဒါတော့ ဟုတ်ပြီ၊ နောက်အရက်ဆိုင်နှစ်ခုက အချိန် မရွေး အကြွေးရကြောင်း ထောက်ခံစာကော”

အောင်လင်းကပင် မြသန်း အကျီအိတ်ထဲမှ စာရွက်နှစ်ခုကို ဆွဲထုတ် လိုက်ပြီး . . .

“ဟော့ဒါက မြေနီကုန်းထိပ် အဝိုင်းကြီးရှေ့ဆိုင်က အကြံရဲ့ လက်မှတ်၊ ဟော့ဒါက ရှမ်းလမ်းနဲ့ မအူပင်လမ်းထောင့် ခေါက်ဆွဲဆိုင်က အယန် လက်မှတ်”

ကျွန်တော်သည် စာရွက်နှစ်ရွက်ကို သေချာစွာ ကြည့်ရှုပြီး . . .

“အင်း . . . ဟုတ်တယ်၊ ဒီဆိုင်တွေက အကြံနဲ့ အယန်ကို ကျုပ် ကောင်းကောင်း သိတယ်။ “လူတွေ မူးအောင် ပုလင်းထောင်ပေးတာ တို့ အယန်၊ လိုချင်သမျှကို အကြွေးပေးတာ တို့အကြံ”လို့တောင် ကျုပ် သိချင်း ဆိုလေ့ရှိတာပဲ။ ကဲ . . . ဒါဖြင့် အဖေ့နာမည်နဲ့ အသက် နေရပ်လိပ်စာ တွေပြော၊ တစ်ခါတည်း ကျောင်းသားလက်ခံစာရင်း သွင်းလိုက်မယ်”

ကျွန်တော်သည် လက်ခံစာရင်းစာအုပ်၌ မြသန်း ပြောသည်များကို ရေးမှတ်ပြီးနောက် . . .

“ကဲ . . . ဆရာတပည့်အဖြစ်နဲ့ ဂေါ်သင်တန်း ပေးရမယ်ဆိုတော့ တပည့်ရဲ့ အခြေခံ အရည်အချင်းကို သိထားဖို့လိုတယ်။ မှန်တဲ့အတိုင်း သာပြော၊ ပညာ ဘယ်အထိ သင်ဖူးလဲ။ ယူနီဘာစီတီမှာ နေခဲ့ဖူးသလား”

“ဘီအေ အောင်ပါတယ်”

“အို . . . ဝှဒ် . . .၊ များသောအားဖြင့် မိန်းကလေးတွေ သွားရည်ကျ

တတ်တဲ့ နောက်ဆွယ် ဒီဂရီကလေးနဲ့ပဲ”

“နို့ပြီး . . . ကွန်မြူနစ်သင်တန်းလည်း တက်ခဲ့ဖူးပါတယ်”

မောင်ကြည်လင်က ဝင်၍ ထောက်ရာ . . .

“အင်း . . . ဒါလည်း ကောင်းပါတယ်၊ သို့သော် တချို့စာအုပ် ကလေးတွေ မတောက်တခေါက်ဖတ်ပြီး သူတို့ကိုယ်သူတို့ ကွန်မြူနစ် ဆိုပြီး တောင်မကျ မြောက်မကျဖြစ်နေတဲ့ ဟာကလေးတွေလို လူ့ခွစာ ဖြစ်နေမှာ စိုးရတယ်”

အောင်လင်း “ဟာ . . . မဖြစ်ရပါဘူး၊ သင်တန်းကို နည်းလမ်း တကျ အစအဆုံး တက်ခဲ့တာပဲ။ စိတ်ချပါ။ ကွန်မြူနစ် အနယ်ထိုင်ပါပြီ။ တကယ့် ကွန်မြူနစ်တစ်ယောက်ရဲ့ ယဉ်ကျေးမှု၊ စိတ်ဓာတ်မြင့်မြတ်မှု၊ အမြော်အမြင်ရှိမှုတွေနဲ့ ပြည့်စုံပါပြီ”

“ဒါဖြင့် ကောင်းပါပြီလေ၊ နို့ပြီး . . . ကျုပ် သိထားတာ တစ်ခု မေးရဦးမယ်။ သာဓုက တာရာကို နှိပ်ထားတာထဲမှာ မြသန်းနဲ့ ကြည်လင် ဟာ တာရာရဲ့နောက်လိုက်တပည့် လက်ကိုင်တုတ် ဖြစ်ခဲ့တယ်လို့ရေး တယ်။ ဒါ မှန်ပါသလား၊ ရှင်းရှင်းပဲ ပြောစမ်းပါ”

ကြည်လင်နှင့် မြသန်းမှာ တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက် ကြည့် နေကြသည်။ အတော်ကြာမှ အောင်လင်းက . . .

“ဒါကတော့ ဒီလိုပါ။ သာဓုက ရေးမယ်ဆိုလည်း ရေးစရာ ဖြစ်ခဲ့ပါ တယ်။ အမှန်က အစဦးမှာ သူတို့ဟာ တာရာနဲ့ စာပေသစ် သဘောချင်း ကိုက်ညီမယ်ထင်ပြီး ပူးပေါင်းခဲ့ကြတယ်။ တာရာမဂ္ဂဇင်းထဲမှာ ဝင်ရေး ခဲ့ကြတယ်။ တက်တိုးက တာရာကို ဝေဖန်တဲ့အခါမှာ ကိုယ့်ရေးဘက်တော် ရယ်ဆိုပြီး တာရာဘက်က ကူညီခဲ့ကြပါတယ်။ နောက်တော့မှ တာရာရဲ့ စာပေသစ်ဟာ ဝတ်လစ်စလစ်အလှ (Naked Beauty)၊ ရွှေအိုရောင် (Ragged Gold)၊ ပင်မရေစီး (Main Stream) စသည်ဖြင့် အင်္ဂလိပ် စကားလုံးတွေ တိုက်ရိုက်ပြန်ထားတဲ့ စကားလုံးတွေသာ တချို့ လူ နားမလည်အောင်သစ်ပြီး အကြောင်းအရာကျတော့ ဘာမှ မသစ်ဆန်းတာ သိရလို့ တာရာနဲ့ ခွဲထွက်ခဲ့ကြပါတယ်။ အခုတော့ တာရာနဲ့ စာပေရေးရာ မှာ လုံးဝမပတ်သက်တော့ပါဘူး။ ကျုပ်တို့ဆိုလိုတဲ့ စာပေသစ်က စကားလုံး

ရေးသားမှု “ဟန်”ထက် အကြောင်းအရာတည်းဟူသော “ပစ္စည်း”ကို ပဓာန ထားပြီး တိုင်းပြည် လူထုရဲ့ ဘက်တော်သား”

ကျွန်တော်က ဖြတ်၍ . . .

“ကဲ . . . တော်ပါတော့လေ ကိုအောင်လင်း၊ ကျုပ်က ခင်ဗျားကို စာပေသစ် တရားဟောခိုင်းနေတာ မဟုတ်ပါဘူး။ မြသန်းကို ဂေါ်သင်တန်း ပေးဖို့အတွက်သာ တာရာနဲ့ ဘယ်လို ပတ်သက်ခဲ့သလဲ သိချင်လို့ မေး တာပါ”

“နေပါဦး၊ ဂေါ်သင်တန်းပေးဖို့နဲ့ တာရာနဲ့ ပတ်သက်ခဲ့တာနဲ့ ဘယ်လို စပ်ဆိုင်နေလို့လဲ”

“ဆိုင်ပါသော်ကော ကိုအောင်လင်းရယ်၊ ဆိုင်ပါသော်ကော၊ ကျုပ် ပြောမယ်ဗျ။ ကျုပ် တာရာကို ကောင်းကောင်းသိတယ်။ ဒီနေ့ဟာ လူမှုရေး ရာမှာ အင်မတန် အူကြောင်ကြောင်နိုင်တယ်။ ကဲ . . . ဖြတ်မေးရဦးမယ်။ မောင်မြသန်းဟာ တာရာနဲ့ တစ်ခါက ရင်းရင်းနှီးနှီးပေါင်းသင်း ဆက်ဆံခဲ့ ဖူးတယ်ဆိုတာတော့ ခင်ဗျားတို့ မငြင်းနိုင်ဖူးပေါ့”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ဒါတော့ ဝန်ခံရပါမယ်”

“ကဲ . . . ဒါဖြင့် ဘာမှ စောဒက မတက်ကြနဲ့တော့၊ ကျုပ် အတိ အကျ ပြောလိုက်တော့မယ်။ တာရာရဲ့ အူကြောင်ကြောင် ဖြစ်မှုတွေဟာ မောင်မြသန်းကို ကူးစက်နေတယ်။ ကျုပ် သူ့မျက်နှာမြင်တာနဲ့ သိတယ်။ ဒီအူကြောင်ကြောင်ဖြစ်မှုဟာ မနုဿ ဂေါ်ဂနိုက်ဇေးရှင်းရဲ့ အောင်မြင်မှုမှာ ဘယ်လောက် ဆိုးရွားတဲ့ အတားအဆီးကြီးလဲဆိုတာ ခင်ဗျားတို့ စဉ်းစား ကြည့်ရင် သိနိုင်တယ်။ သန်းဆွေ ကြည့်ပါလား၊ သူ့ရဲ့ ဝမ်းတွင်းပါ အူကြောင်ကြောင်ဖြစ်မှုကြောင့် ဂေါ်ပွဲဟူသမျှ သူချည်း နောက်ကောက်ကျ ကျန်ရစ်တာချည်းပဲ။ ကျုပ် မေမြို့ရောက်တုန်းကလည်း သူ့ကို အကွဲထိုး သွားတဲ့ မဟာဝှာ ကပ္ပတိန်တစ်ယောက်နဲ့စေ့စပ်ပြီး စီးနေတာ တွေ့ခဲ့ရ တယ်။ ဒါတွေထားလေ၊ ကျုပ်တို့လုပ်ငန်းကို ပြောကြစို့၊ အခု မောင်မြသန်း မှာ နဂိုက ဂေါ်မစွဲရုပ်ရည် အမှုအရာရှိနေရတဲ့အထဲ အဇာတသတ်မင်းသား ဒေဝဒတ်ထံ တပည့်ခံမိသလို တာရာနဲ့ ပေါင်းသင်းမိလို့ တာရာရဲ့ အူကြောင် ကြောင်ဖြစ်မှုတွေ ကူးစက်နေတဲ့အတွက် ကျုပ်က သူ့ကို ဂေါ်သင်တန်းပေး

တဲ့အခါမှာ ဒီအူကြောင်ကြောင် ဖြစ်မှုတွေကို ပထမ သုတ်သင်ရမယ်။ ဒီတော့ ကျုပ်မှာ လုပ်ငန်းတစ်ခု ပိုလာတယ်။ ဒါကြောင့် ကျုပ် ကျောင်းစရိတ် နှုန်းထားကို တရားနည်းလမ်း ကျနစွာ ပြောင်းရပါလိမ့်မယ်။ ဘယ်လိုလဲ ဆိုရင် ကျောင်းဝင်ကြေးတော့ လာပြီးသား ကိစ္စ ဒီပုလင်းကြီးတစ်လုံးပဲ ထားပါတော့။ သို့သော် နေ့စဉ် ကြေးမှာဖြင့် ကြော်ငြာထဲပါတဲ့အတိုင်း တစ်ပိုင်းနဲ့ မထားနိုင်တော့။ စပါယ်ရှယ်စရိတ်နဲ့ နောက်ထပ် တစ်စိတ် တိုးပြီး တစ်နေ့ကို တစ်ပိုင်းနဲ့တစ်စိတ်မှ ကျုပ် လက်ခံနိုင်တော့မယ်။ ကဲ . . . ခင်ဗျားတို့ စဉ်းစားကြ၊ ကျုပ် မျက်နှာသစ် သွားလိုက်ဦးမယ်” ဟု ဆိုရင်း ထိုင်ရာမှ ထလိုက်ပြီး “ဒါတောင် ခင်ဗျားတို့ ဟာက တာရာဆီက တစ်ဆင့် ကူးတာမို့လို့။ သန်းဆွေလို ဝမ်းတွင်းပါ အူကြောင်ကြောင်ဖြစ်ရင် တစ်ပိုင်း တစ်စိတ်မပြောနဲ့ တစ်ပိုင်းနှစ်စိတ် တစ်ပုလင်းတောင် ကျုပ် တော်တော် စဉ်းစားရလိမ့်ဦးမယ်”

ပြောပြောဆိုဆိုနှင့် ရေအိုးရှိရာသို့ လာခဲ့ပါသည်။

ဤနေရာ၌ တာရာနှင့်သန်းဆွေကို ခင်မင်သူများက ကျွန်တော့်ကို ဆဲရေးကြလိမ့်မည် ထင်ပါသည်။ သို့သော် သည်းခံကြခင်ဗျာ၊ တာရာနှင့် ကွဲပြားသွားသော လက်ဝဲစာပေသစ် သမားများထံမှ နောက်ထပ် တစ်စိတ် တိုးပါရန် မဟုတ်ကဟုတ်က လည်ဆယ်ကြံဖန်ရခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ (စိတ်မဆိုးကြပါနဲ့နော်ဗျာ၊ ကိုတာရာနဲ့ ကိုသန်းဆွေ ခင်ဗျားတို့ ကျွန်တော့် ကို ဘေးမဲ့ထားနေကျပဲ။)

ကျွန်တော်၏ ထွင်ပေါက်ကား ဝင်လေပြီ။ ကျွန်တော် မျက်နှာသစ် နေ့စဉ်၌ သူတို့ တီးတိုးပြောသံ ကြားရ၏။

အောင်လင်း “ဟုတ်သားပဲ၊ မင်းတို့ကို ငါ အစကတည်းက ပြောသား ပဲ။ ဒီတာရာနဲ့ သွားမပူးပေါင်းပါနဲ့လို့။ အခုတော့ ကောင်းတယ်၊ တာရာ အတွက် တစ်စိတ်တိုးသွားတာ”

မြသန်း “စာရေးဆရာ အချင်းချင်းပဲ လူချင်းလည်း ခင်သား ဟာကို မတိုးဖို့ ပြောပေါ့ကွ”

အောင်လင်း “အင်း . . . ရလိမ့်မယ်၊ ဒီသော်တာဆွဆိုတဲ့ကောင်က အရက်နဲ့ကျရင် ဘယ်သင်းမှ မရဘူး။ လူချင်းထက် အရက်ကို ပိုခင်တဲ့

ကောင် သိရဲ့လား”

ကြည်လင် “ဒါဖြင့် သူ့ ကျောင်းမတက်ဘဲ နေလိုက်ကွာ”

အောင်လင်း “မတက်ဘဲ နေလိုဖြစ်မယ်လား၊ တို့လူက ဒီလို ဂေါ်သင်တန်းမှမယူရင် တစ်သက် မိန်းမရတော့မှာ မဟုတ်ဘူး။ အကြောထလိုက်တာကလည်း မပြောနဲ့တော့။ ဒီတော့ မစွဲတဲ့အတူတူ ရှေ့ပိုင်းခေါက်ပြီး နောက်မီးဖွင့်ဖို့ပဲ ရှိတော့တယ်။ ကဲ . . . မြသန်း၊ မင်း ဒီလိုကော နောက်မီးဖွင့်ချင်သလား”

မြသန်းသည် သူ့မျက်နှာ ပုံဆိုးကြီးကို ၇၅ ခေါက်ချိုး၍ “ဟာ . . . မင်းကလဲကွာ”

“အေး . . . ဒါဖြင့် သူပြောတဲ့အတိုင်းသာ ပေးလိုက်ပေတော့”

မောင်ကြည်လင် “နေပါဦး၊ သူ့ကျောင်းတက်တော့ကော ရှူးဝါးစွဲရောတဲ့လား”

အောင်လင်း “ဒါတော့ သူ့ကြော်ငြာထဲ ပါတဲ့အတိုင်းပဲ။ သူ့ ကျောင်းတက်လို့မှ မစွဲရင် သူ့နှမ ယူရုံပေါ့ကွ”

ကျွန်တော်မှာ အကြောတွန့်၍ သွားပါသည်။ ဤအတွင်း၌ မောင်ကြည်လင်က လုပ်လိုက်သေးသည်။

“သူ့နှမက မစွဲတာကြီး ဖြစ်နေရင်ကော”

“အို . . . သော်တာဆွေ နှမဆိုရင် အရပ်ဆိုးမယ် မဟုတ်ပါဘူးကွာ၊ သူ့လိုပဲ သောက်ကျင့်မကောင်းရင်သာ ရှိရမယ်”

မအေပေးမျိုးတွေ ပြောပုံကိုက ကြာလျှင် သူတို့ကို ပြေးထိုးမိတော့မည်။ ထို့ပြင် ကျွန်တော် တောင်းဆိုသော ကျောင်းစရိတ်ကိုလည်း လိုက်လျောတော့မည်ဖြစ်သောကြောင့် မျက်နှာပေါင်ဒါရိုက်ရင်း ချောင်း တစ်ချက် ဟန်လိုက်ပြီး စားပွဲအံထဲမှ စာတစ်စောင်ကိုယူ၍ သူတို့ဆီသို့ လျှောက်လာခဲ့သည်။

“ကဲ . . . မောင်မြသန်း” ယခင်က ကိုမြသန်း ခေါ်ခဲ့သော်လည်း ယခု မိမိတပည့်အရာ ရောက်နေပြီဖြစ်သောကြောင့် “ရော . . . ဒီစာဖတ်ကြည့်စမ်း၊ စာမြည်းပေါ့ကွယ်” စာကို ပေးလိုက်ပါသည်။

၎င်းစာမှာ သူ သွားရည်ကျလောက်ပေမည်။ မိတ်ဆွေ ရှုပါဦး။

စာရွက် အစိမ်းနုကလေးပေါ်တွင် မိန်းကလေးလက်ရေး လှလှကလေးတွေ နှင့် ဖြစ်သည်။

မေ့ အချစ်ဆုံးမောင်

မောင့်ဆီက စာလေ . . . ဒီကနေ့ မနက်ရတော့၊ အို . . . ဝမ်းသာလိုက်တဲ့ဖြစ်ခြင်း။ သိန်းဆု ပထမ ပေါက်ရင်တောင် ဒါလောက် ဝမ်းသာမယ်မထင်မိဘူး။ အဟုတ်ပါပဲ မောင်ရယ် . . .

မောင် . . . အသက်ရယ် . . . မောင့်ဆီကစာကို မေ့စောင့်ရတာ ကြာလှပါပကောကွယ်။ မေ့ကတော့ မောင် မေ့ထက်ချစ်တာ တွေ့သွားပလားလို့။ အို . . . မောင် မေ့ကို မမေ့သေးဘဲကိုး။

မောင်ရယ် . . . အချစ်ကို ခွင့်လွှတ်ဖို့ မေ့ကို ပြောနေရသေးသလားကွယ်။ မောင့်ကို ခွင့်လွှတ်ဖို့ဆိုတာက မောင့်အပြစ်ဆိုလို့ မေ့ဘက်က တစ်စက်ကလေးမှ မမြင်ဘူး။ ရှိတယ်လို့ကို လုံးလုံး မထင်ပါဘူး အသက်ရယ် . . .

သတင်းစာတွေထဲမှာ မြဝတီပြဇာတ် ကြော်ငြာတော့ မောင့်နာမည်ကိုလည်း မေ့ တွေ့လိုက်ရတော့၊ ဇာတ်တိုက်ရ သီချင်း ကျက်ရနဲ့။ အို . . . မောင် . . . သိပ် အလုပ်ရှုပ်နေလိမ့်မယ်ဆိုတာ မေ့တွေးမိပါတယ်ကွယ်။ ဒါကြောင့် မောင့်ကို အလုပ်ပိုမပေးတော့ပါဘူးဆိုပြီး စာထပ်မရေးဘဲ မောင့်ဆီက စာကိုသာ စောင့်နေခဲ့တယ်။

မောင်ပေးလိုက်တဲ့ ဇာတ်ပုံကိုလည်း မေ့ သဘောကျပါတယ်။ မေ့အတွက်တော့ မောင်ဟာ အစဉ်လှနေတာပဲ။ ချောနေတာပဲ၊ ခွဲနေတာပဲ။

You are the fairese of all the men, I have ever seen.

မောင့်အဖို့လေ . . . မေ့ အခု ဆွယ်တာထိုးနေတယ်။ ပြီးတော့မယ်၊ မေ့ကိုယ်စား မောင့်ကိုထွေးဖို့ ဆောင်းအမီ ပို့လိုက်မယ်နော်။ မောင့်ဆီကတော့ မေ့ ဘာမှမလိုချင်ပါဘူးကွယ်နော်။ စိတ်လည်း မကောက်နဲ့ဦးနော်။

အို . . . မောင်ရယ် . . . အချစ်ရယ်၊ မေ့အသက် ရယ် . . .

မောင့်ကိုလေ . . . မေ ချစ် . . . ချစ် . . . ချစ်၊ ချစ်လွန်းအားကြီး
လိုပဲ။ ခက်ပါတယ်ကွယ်။ “ချစ်ဒီဂရီ” နည်းနည်း လျှော့လျှော့သွား
အောင် ဘယ်လိုလုပ်ရ မလဲ . . . ဟင်။ သိရင် အကြံပေးစမ်းပါ။
ဒါမှ မေ နည်းနည်းသက်သာမှာ သိရဲ့လား။

Tnen so long, sweet, heart.

With thousands of deepest kisses, never ending
Love.

Ever Yours,
May.

မြသန်း (ဝါ) အောင်လင်းအခေါ် ကျားပျံကြီးမှာ ဤစာကို ဖတ်၍
သွားရည်ကျနေရှာပါသည်။ သူ့မျက်မှန်အထူကြီးထဲမှ ကျွန်တော့်ကို
မော်ကြည့်လိုက်ကာ . . .

“ဟင် . . . ဒါ ဘယ်သူ့စာလဲ”

“ကိုယ့်ရည်းစား မေက ကိုယ်တို့ ပြဇာတ်တိုက်နေတုန်း သူ့ဆီကို
စာပြန်နောက်ကျလို့ ရေးတာလေ”

အမှန်စင်စစ်မှာ ကျွန်တော် စိတ်ကူးယဉ်၍ မိမိကို မိန်းကလေး
တစ်ယောက်က ပေးလေဟန်ဖြင့် ဆရာသန်းဆွေ နည်းအတိုင်း ကိုယ့်ဟာ
ကိုယ်ရေးပြီး အိမ်အနီးက အသိမကလေးအား ကူးရေးပေးခိုင်းထားခြင်း
ဖြစ်ပါသည်။ ဤကိစ္စ၌ ကျွန်တော် မသက်သာပါ။ ထိုကလေးမအား စာကို
ကူးရေးပေးပါမည့်အကြောင်း၊ ပထမ သူ့အိမ်တွင်ရှိသမျှ သွေး မဖြစ်တော့
သော သနပ်ခါးတုံး အကောက်တွေကို သွေးဖြစ်အောင် လွှနှင့် တိုက်ဖြတ်
ပေးရပါသည်။ လူ့ကို ချွေးဒီးဒီးကျလို့၊ ဒုတိယ ယခု ကျွန်တော့်ကိုယ်၌
ဝတ်ထားသော စွပ်ကျယ်ပြဲခါစကိုစုတ်လျှင် စင်စင်ကြယ်ကြယ် လျှော်ပြီး
သူ့အား တို့ပတ်ပဝါလုပ်ဖို့ပေးရန် ကတိထားရပါသေးသည်။ မိန်းကလေး
များ သူတို့ဆီက ရဖို့ဆိုရင် သိပ်ဈေးကိုင်တာ။

ဤမျှပင် ကြံထားရပါသည်။ သို့ကြောင့်ပင် ကျားပျံကြီးမှာ အဟုတ်
မှတ်ကာ စာကိုပင် ထပ်မံကြည့်ရှုလိုက်ပြီး . . .

“စာလုံးကလေးတွေကလည်း သိပ်ချစ်စရာကောင်းတာပဲ။ အရေး

အသားကလည်း နွဲ့လိုက်တာနော်။ ဆရာ့ကို သူ ဘယ်လောက် ချစ်သလဲ ဆိုတာ သိပ်သိသာတာပဲ”

ကျွန်တော်က “မောင်ရင် ဒီစာမျိုးတွေ တစ်လ လေးငါးစောင်လောက် ရမနေချင်ဘူးလား”

ဤနေရာ၌ကား ကျားပျံကြီးမှာ နှုတ်ကပင် မဖြေနိုင်ဘဲ သူ၏ မသေ မသပ် ခုံဖိနပ်ဦးကော့နှင့်တူသော စုတ်လန်လန် နှုတ်ခမ်းကြီးကို ဖြကာ “အဟီးဟီး . . . အဟီးဟီး” နှင့်သာ ဘယ်ဂီတ တစ်ပေါက်မှမဝင်သော သံပြာဆိုးကြီးနှင့် ဟီးနေသဖြင့် ကျွန်တော့်မှာ မိမိချိုးပေါက် ဝင်ပြီကို အတပ်သိရကား . . .

“အင်း . . . ဆရာတပည့်ဖြစ်ရင် ဒီစာမျိုးတွေ လိုချင်သလောက် ရရမှာပေါ့ကွယ်။ ဆရာတော့ ဒါမျိုးတွေ လာလွန်းအားကြီးလို့ ငြီးနေပါပြီ။ ကဲ . . . ဆရာပြောတဲ့အတိုင်း တာရာဆီက ကူးတဲ့ အူကြောင်ကြောင် ရောဂါ ဆိုးကို သုတ်သင်ဖို့အတွက် နေ့စဉ်ကြေး တစ်စိတ်ပေးဖို့ သဘောတူမယ် မဟုတ်လား။ ဆရာကလည်း မတရားသဖြင့် တောင်းတာမဟုတ်ပါဘူး”

မြသန်းမှာ သူ့အဖော်တွေမျက်နှာ တစ်လှည့်စီ ကြည့်နေပါသည်။ ဤတွင် လူတွင်ကျယ်လုပ်ချင်သော အောင်လင်း ပိစိကွေးက . . .

“နေပါဦး၊ တာရာဆီက အူကြောင်ကြောင်ရောဂါ ကူးတယ်ဆိုတာ ခင်ဗျား ဘယ်နှယ်လုပ် ပြောနိုင်တာလဲ”

ကျွန်တော်က သွက်လက်စွာပင် . . .

“ကြည့်ပါလားဗျ၊ သူ့မျက်နှာကိုက သွားလေသူရဲ့ ဓာတ်ပုံဟောင်း ကို ပုံကြီးချဲ့ထားသလို ဖုန်ဖွားဖွား မှုန်ဖွားဖွားကြီးနေတာပဲ။ တာရာမျက်နှာ လည်း ဒီအတိုင်းပဲ”

ဤနေရာ၌ သူတို့ မငြင်းနိုင်။ အောင်လင်းနှင့် ကြည်လင်တို့မှာ ကျွန်တော် ပြောလိုက်မှ “ဟုတ်ပေသား” ဟူသော အမူအရာနှင့် မြသန်း မျက်နှာကို ဝိုင်းကြည့်နေကြသည်။ မြသန်းမှာကား အလယ်က ဟိုလူ ကြည့် လိုက်၊ သည်လူ ကြည့်လိုက်နှင့် ကြောင်စိစိ။

ထိုနောက် မောင်ကြည်လင်က . . .

“နို့ . . . ဒီ အူကြောင်ကြောင်ဖြစ်မှုကို ပြုပြင်လို့ ရပါဦးမလား”

“ဟာ . . . ဒါတော့ ခွေးတောင် လက်ပေးသင်ရင် တတ်သေးတာ ပဲဗျာ၊ မခဲယဉ်းပါဘူး။ တံငါနားနီး တံငါ၊ တာရာနားနီး တာရာဆိုတာလို သော်တာဆွေးနားနီးတော့ သော်တာဆွေ ဖြစ်လာမှာပေါ့။ နို့ပြီး . . . ရွှေ တောင်မှာနေတော့ ရွှေရောင်ဟပ်ပြီး ရွှေဟင်္သာဖြစ်တယ်လို့ ဆိုတဲ့ စကား လည်း ရှိတယ်မဟုတ်လား။”

ကျွန်တော်က အမတ်လောင်း တရားဟောသလို သောက်ရှက် ကင်းမဲ့စွာ ကိုယ်ရည်သွေးလိုက်ရာ၌ ငနဲများ နောက်ထပ် ဘာမျှစောဒက မဝင်တော့ဘဲ ကျွန်တော့်ဆန္ဒအတိုင်း ကျောင်းအပ်မှု ပြီးစီးသွားလေ၏။

ဤတွင် အောင်လင်းက . . .

“ကဲ . . . ကျောင်းအပ်လိုတော့ ပြီးစီးသွားပြီ။ ဒီနေရာမှာ ကျွန်တော် က တစ်ခုအစီရင်ခံပါရစေ”

ကျွန်တော့်မျက်နှာကို ကြည့်၍ လေးလေးနက်နက် ပြောနေသဖြင့် ကျွန်တော်ကလည်း ကျောင်းဆရာကြီးပီပီ။

“အမိန့်ရှိပါ ခင်ဗျာ . . . အမိန့်ရှိပါ”

“တခြား မဟုတ်ပါဘူး၊ ကျွန်တော်တို့ ရှေးအစဉ်အလာ ဗုဒ္ဓဘာသာ မြန်မာ့ထုံးစံမှာ ငှက်ပျောသီးနဲ့ မုန့်ပဲသရေစာနဲ့ ကျောင်းအပ်လာတဲ့အခါမှာ စိတ်နှလုံးထား မွန်မြတ်တဲ့ဆရာတော်ကြီးများဟာ ကျောင်းအပ်လာတဲ့ လူများအား သူ့ကို ပူဇော်တဲ့ပစ္စည်းထဲက ခွဲဝေကျွေးမွေးလေ့ရှိပါတယ်”

ကျွန်တော့်ရှေ့၌ ချထားသော ဝိစကီပုလင်းကိုကြည့်၍ ပြောလေရာ ကျွန်တော့်မှာ မနေသာတော့ဘဲ . . .

“ဪ . . . ကျုပ် နားလည်ပါပြီ၊ ကျုပ်က ခင်ဗျားတို့ မနက် စောစောစီးစီး မလုပ်ဘူးလား အောက်မေ့နေလို့ပါ”

“ဟာ . . . ကျုပ်အဖို့တော့ ဒီကောင်ကို အချိန်မရွေး ပေါင်းသင်းရ တာပဲ။ မိတ်ကောင်းဆွေကောင်းပဲ၊ မိန်းမတွေထက် သစ္စာရှိတယ်။ မိန်းမ တွေဟာ ဖောက်ပြန်တတ်တယ်။ သူဟာ ဘယ်တော့မှ သူ့ မူလစိတ်ဓာတ် ကို မသွေလှန်ဘူး”

“အင်း . . . ဒီနေရာမှာ ခင်ဗျားနဲ့ ကျုပ်နဲ့ အယူအဆချင်းတူတယ်။ ကဲ . . . တပည့်” မြသန်းဘက် လှည့်၍ . . .

“ဆရာ တော် တော်ချင်း ခိုင်းတယ်လည်း မအောက်မေ့ပါနဲ့ကွယ်။ ဟော့ . . . ဟို . . . ကြောင်အိမ်ထဲမှာ ဖန်ခွက်နဲ့ ဖောက်တံယူချေကွယ်”

မြသန်းက သွက်လက်စွာ ထ၍သွားရာ အောင်လင်းက . . .

“ဟာ . . . ခိုင်းလို့တော့ အင်မတန် ကောင်းပါတယ်။ ခိုင်းသာ ခိုင်းပါ။ သူ့ကိုယ်တိုင် အရက်မသောက်ပေမယ်လို့”

“ဟင် . . . သူ အရက်မသောက်တတ်ဘူးလား”

“လုံးဝ မသောက်တတ်ဘူး”

“ဟာ . . . ကောင်းပေဗျာ၊ ဒီတပည့်မျိုးရတာ၊ အရင်တပည့် မင်းရှင် နောင်တို့၊ ခင်မောင်ရီတို့၊ ခင်မောင်ကြည်တို့၊ သာကဒိုးတို့တုန်းကတော့ ကျုပ်ထက်ကို ပိုသောက်နေလို့ လောက်တယ်ကို မရှိဘူး”

“အဲ . . . မြသန်းက သူ မသောက်ပေမယ်လို့ သောက်တဲ့ သူငယ်ချင်း ကို မကဲ့ရဲ့ဘူး။ သောက်ချင်တယ်ဆိုရင် သူ့ပိုက်ဆံနဲ့ တိုက်တယ်။ ငှဲ့ပေး တယ်၊ မူးရင်ထိန်းတယ်၊ အမူးသမားချင်း ရန်ဖြစ်ကြရင် သူ ရှေ့ကနေ ဆော်တယ်”

“အမယ်လေး . . . တယ်အဖိုးတန်တဲ့ သူငယ်လေးပါလား ကိုအောင် လင်းရယ်၊ ဒါကြောင့် ကျုပ် ညက မိုးကုတ်ပတ္တမြားတစ်လုံး ကောက်ရ တယ်လို့ အိပ်မက်တာပဲ။ တကတဲ အံကိုက်ဖြစ်နေတာပဲ။ ဒါပေမဲ့ ကျုပ် နောက်ပိုင်းမှာ စိတ်မကောင်းဘူး။ အဲဒီပတ္တမြားက ကျုပ်ဆီ ကြာကြာ မနေ ဘူး။ ကျုပ်ကို စာရေးဆရာ ဘိုင်သမားဆိုပြီး အဖိုးပေးဝယ်နိုင်တဲ့ လူဆီကို လိုက်သွားသတဲ့ဗျာ။ တောက် . . . အသည်းနာလိုက်လေဗျာ”

“ကဲ . . . အသည်းနာရင် ဟော့ဒီမှာ ဆေးပုလင်းဖွင့်ပြီးပြီ။ ကြည့် . . . ဆရာတပည့်က ဖော့ဆိုကို မကွဲအောင်ဖွင့်ပြတယ်။ ဒါထက် ဆရာအိမ်မှာ ဆိုဒါပုလင်းခွဲ ရှိလား”

“ရှိပါတယ်၊ အဲဒီကြောင်အိမ်ထဲမှာပဲ။ ကဲ . . . မောင်မြသန်းရေ . . . လေးလုံးယူပြီး မင့် လွယ်အိတ်ကလေးထဲ ထည့်သွားကွာ။ မနက်ခင်း အရက်နဲ့ သင့်တော်တဲ့ စားစရာကလေးလည်း ကြည့်စီမံခဲ့ဟေ့။ မင်း နားလည် ရဲ့လား”

“လည်ပါတယ် ဆရာ”

“အေး . . . အဲသည်လိုမှပေါ့ကွယ်”

မြသန်း ဆင်းသွားသောအခါ၌ “အင်း . . . မေးရသေးတယ်။ အရင် တင့်တယ် ဘိလပ် မသွားခင်ပေါ့။ သန်းဆွေကို အရက်နဲ့ မြည်းဖို့ ဝယ်ခိုင်း လိုက်ပါတယ်။ တကတဲ . . . ဘူးသီးငါးပေါင်းကြော်နဲ့ ကောက်ညှင်းပေါင်း တွေ ဝယ်လာလို့ တင့်တယ်က ဆဲလိုက်တာလေ။ သူ့တပည့် ဒီလောက် ညံ့ရမလားလို့။ ကိုယ့်ရှေ့မှာကလည်း ရှက်တာကိုး။ အဟိုး . . . ဟိုး ဟိုး . . . ကျုပ်က အနဲ့ရရင် မဆိုင်းနိုင်တော့ဘူး။”

“အမယ်လေး . . . ကျုပ်နဲ့ စိတ်သဘောချင်း တူလိုက်လေဗျာ။ မောင်ကြည်လင် မင့်နောက်မှာ ရေခပ်လိုက်ကွယ်”

ကြည်လင် ရေခွက်ချသောအခါ၌ ကျွန်တော်က . . .

“ကိုကြည်လင်ကော သောက်တတ်တယ် မဟုတ်လားဗျ”

“ကျုပ်က မသောက်ဘူးတော့ မဟုတ်ပါဘူး၊ သောက်ချင်တဲ့အခါ သောက်ပါတယ်။ အခုအချိန်တော့ သောက်ချင်စိတ် မရှိသေးဘူး။”

အောင်လင်း “သူလည်း တာရာနဲ့ ပေါင်းဖူးတာပဲ”

“အင်း . . . ဒီလိုဆိုကတည်းက လောကမှာ တယ်လူရာမဝင်ချင် တော့ဘူး။ ကဲပါလေ . . . မသောက်ချင်ဘူးဆိုတဲ့လူ တိုက်တွန်းနေမယ့် အချိန်ကို ကိုယ့်ဝမ်းထဲ အရက်မြန်မြန်ရောက်ဖို့ အသုံးချလိုက်တာက မွန်မြတ်ပါတယ်။ တစ် . . . နှစ် . . . သုံး . . . လေး၊ တစ် . . . နှစ် . . . သုံး . . . လေး။”

ဤကား . . . ကျွန်တော်၏ အရက်ငဲ့နည်း ဖြစ်သည်။ ဖန်ခွက် ကြီးငယ် မတူစေကာမူ နှုတ်မှ ဤသို့ ရေတွက်၍ငဲ့၊ ခွက်နှင့်ချင်ထည့် သည့်အတိုင်း ဖြစ်ရမည်။ ကျွန်တော်၏ နှုတ်တွက်“လေး”သည် “ဟပ်(ဖ်) ပက်”ဖြစ်၍ “ဝမ်းပက်”လိုချင်လျှင် “ခုနစ်”အထိသာ ရေတွက်ရသည်။ အဘယ်ကြောင့် “ရှစ်”အထိ မငဲ့ရသနည်းဟူမူ ပုလင်း အစောင်းအငိုက် ကို စဉ်းစားပါ။ သုံး . . . လေး . . . ငါးတို့သည် တစ် . . . နှစ် . . . ခြောက် . . . ခွန်တို့ထက် ပို၍ အတွက်များ၏။

ဤနည်းဖြင့် ကျွန်တော် နှစ်ဖန်ခွက် ထည့်ပြီးသောအခါ “ကိုအောင်လင်း ရေ . . . ရေတော့ ခင်ဗျား ကြိုက်သလောက် ထည့်သောက်ဗျာ။ တစ်ခုတော့

သတိထားဗျို့၊ “ဓားဖျက် . . . ဝါးမျက်၊ လူဖျက် . . . အရက်၊ အရက် ဖျက်တော့ ရေ”တဲ့ဗျ”

အောင်လင်းသည် ရေခွက်ကိုကိုင်ငဲ့ရင်း “သိပါတယ်ဗျာ၊ ကျုပ်က တာရာ မပြောနဲ့၊ အရင်က တာရာနဲ့တွဲဖက် ဗန်းမော်တင်အောင်နဲ့တောင် ပေါင်းတဲ့လူ မဟုတ်ဘူး”

“တော်လိုက်လေဗျာ၊ အဲလို . . . လူရိပ်လူကင်း ပါးမှပေါ့။ ကျွန်တော် တို့ စာရေးဆရာနယ်ပယ်မှာ အထူးသဖြင့် သန်းဆွေတစ်ယောက်တော့ တပည့်အဖြစ်နဲ့တောင် မထားနဲ့ . . . သိလား”

“အမယ် . . . သူ့နှမတော့ ချောတယ်ဆိုပါလား၊ သူ့လို ဂျပ မဟုတ် ဘူး။ ကြော့ကြော့နွယ်နွယ် ငါးရဲ့ကိုယ်ကလေးတဲ့”

“ဒါတော့ မင်းရှင်နှမ ကြည့်ပါလားဗျ၊ မင်းရှင်လို ကိုယ်လုံး ကိုယ် ပေါက် ဘုတ်ထိုင်းကြီးမဟုတ်ဘူး။ လုံးလုံးကပ်ကပ်ကလေးနဲ့ ဘယ်လောက် ချစ်စရာကောင်းသလဲ”

“အမယ် . . . ပရီးမီးယား ဆံပင်ညှပ်ဆိုင်ကောင်တာမှာ ထိုင်ထိုင် နေတဲ့ ခင်မောင်ရီတို့၊ ခင်မောင်ကြည်တို့ ညီမလေးကလည်း အနိပ်ကလေး ဗျ။ သဘောလည်း ကောင်းတယ်။ တစ်ခါတလေ ကျုပ်တို့ ရုပ်ရှင်ရုံတန်း လျှောက်ရင်း ဘိုင်ကျရင် ပိုက်ဆံဝင်ချေးရတယ်”

“အေးလေ . . . ကိုယ်တို့ စာရေးဆရာတွေထဲမှာ နှမချော၊ သဘော ကောင်းရှိတယ်ဆိုတော့ ဂုဏ်ယူစရာပေါ့ဗျာ”

“ကိုယ့်လူတို့ နှမကြော်ငြာခတော့ တိုက်ဖို့ကောင်းပါတယ်ကွာ”

“ကဲ . . . ကဲ . . . ကိုအောင်လင်း မော့လိုက်ကြဦးစို့”

ပြောချင်ရာပြော၊ လုပ်ချင်ရာ လုပ်ကြပြီးနောက် ကျွန်တော်တို့ ဖန်ခွက် ချင်းထိ၍ မြန်မာ့ထုံးစံအတိုင်း . . .

“ပြည်ထောင်စု မြန်မာနိုင်ငံတော်ကြီး ငြိမ်းချမ်းပါစေ”

ထိုနောက် မကြာမီ၌ မြသန်း ဆိုက်ကားနှင့် ပြန်ရောက်လာပါသည်။ ဟာ . . . ဒီကောင် တယ်တော်တဲ့ ကောင်ပါလား။

သန်းဆွေတို့နဲ့များ ပုလဲနဲ့ ကျောက်ခဲပဲကွာ။

ကြည့်စမ်း . . . သိတတ်လိုက်တာ အိပ်ရာထ နံနက်ခင်း အရက်နဲ့

မြည်းဖို့တဲ့။

ဖြစ်တဲ့နည်းနဲ့ လုပ်ယူခဲ့တာ၊ နို့ဆီခွက်နဲ့ ဘဲပေါင်းကနှစ်တုံး၊ အသည်းကင်က တစ်ထုပ်၊ နို့ပြီး... ငရုတ်ကြက်သွန် ချဉ်စပ်စပ်ကလေး။

အားလုံး ပန်းကန်ခွက်ယောက်နဲ့ ပြင်ဆင်ပြီးလို့ ဤရနံ့တွေနှင့် ဝိစကီနှင့် ပေါင်းစပ်လိုက်သောအခါတွင် . . .

အို . . . အဘယ်မည်သော ကညာပျို၏ပါးပြင်သည် သူတို့ ရနံ့ထက် ပို၍ သင်းပျံ့ချေဦးတော့မည်နည်း။

ထို့ပြင်တဝ ဖန်ခွက်ဆိုတဲ့ မင်္ဂလာဂေဟာမှာ ဝိစကီမယ် သတို့သမီး နဲ့ ဆိုဒါမောင် သတို့သားတို့ကို ရေခဲ ဘိသိက်ဆရာနဲ့ ထိမ်းမြားသဘင် ဆင်ယင်ကျင်းပပြီးသကာလ ဆိပ်ကမ်းဖြစ်တဲ့ ကျွန်တော်တို့ရဲ့ လည်ချောင်း ဝကနေပြီး အူမဆိုတဲ့ မြစ်ပြင်ခရီး ဟန်းနီးမွန်းလွတ်လိုက်ပြီဆိုမှဖြင့် . . .

- (၁) သင်းနဲ့ငယ်ယဉ်၊
ပယင်းဖန်၊ လွင်တင်တင်နဲ့။
ဘဝင်ကြည်ဆေး။

- (၂) အမြိုက်ဓာတ်ရယ်က
မကြိုက်တတ်ရင်ပ၊
ကြိုက်တတ်ရင် ရသာထူးတယ်၊
မူးညံ့မိမိမို့မှေး . . .

သို့သော် ကျွန်တော်က ဤနေရာ၌ အရက်၏ သဘောတရားကို အနည်းငယ် ပြောကြားလိုပါသည်။

အရက်ဆိုသော သူကောင်းသားသည် လူတို့ကို ခြယ်လှယ်ဖန်တီး နေသော ပတ်ဝန်းကျင်၏ နှောင့်ယှက်စွက်ဖက်မှုများကို တိုက်ခိုက်နှင်ထုတ် ၍ လူ၏ မူလဇာတိစိတ်ကို ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ပေါ်ပေါက်စေရုံမက မီးလောင် လေပင့် အားပေးအားမြှောက်လည်း ပြုတတ်ချေသည်။ ထို့ကြောင့် စိတ်ဓာတ် နုသူအား ငိုယိုခြင်းကို လည်းကောင်း၊ ကြံ့ခိုင်သူအား တင်းမာခြင်းကို လည်း ကောင်း၊ ပျော်တတ်သူအား ကခုန်သီဆိုခြင်းကို လည်းကောင်း၊ ရုန့်ရင်း သူအား ရမ်းကားခြင်းကို လည်းကောင်း၊ စွာချင်သူအား ရန်ဖြစ်ခြင်းကို လည်းကောင်း၊ စကားပြောချင်သူအား စကား များခြင်းကို လည်းကောင်း။

စိတ်ကူးချင်သူအား အတွေးကြူးခြင်းကို လည်းကောင်း စွမ်းစွမ်းတမံ ပို့ဆောင်လေသည်။

သို့အတွက် အရက်သောက်တတ်သူသည် မိမိကိုယ်မိမိ ဝေဖန် ဆင်ခြင်၍သောက်၊ သောက်ဖော်ကို စိစစ်၍ပေါင်း။ မိမိ ကောင်းပါလျက် အဖော်မကောင်းပါလျှင် အချုပ်ခန်း သို့မဟုတ် ဆေးရုံရောက်တတ်သည်။ ကျွန်တော်ကား ဤနှစ်ဌာနလုံးကို ရောက်ခဲ့ဖူးလေပြီ။ တယ်တော်တဲ့ ကောင်။

“ကဲ . . . ဟေ့ . . . ငါ့တပည့် . . . မင်းက ဘယ်တော့ မိန်းမယူ ချင်သလဲ”

ကျွန်တော် စမတ်ဒီဂရီ ရောက်လာသောအခါ မေးလိုက်ပါသည်။ အရက်ရှိန်ကြောင့် မျက်လုံးတို့သည် လောကမြေပြင်ကို မထိမဲ့မြင် ကြည့် လေပြီ။ ကြည့်လင်၏ကိုယ်မှာ သေးနပ်လာသည်ဟု ထင်သည်။ မြသန်း ၏မျက်နှာမှာ ပို၍ မှုန်မွှားလာသည်ဟု အောက်မေ့မိသည်။ အောင်လင်း သာလျှင် ကျွန်တော်၏ တန်းတူဟု ယူဆ၏။ (ဤကား အရက်သမား တို့၏ သဘောတရား။)

မြသန်းမှာ ကျွန်တော်၏ အမေးစကားကို စကားနှင့် မဖြေနိုင်ဘဲ ဝမ်းသာလုံးဆိုသော မျက်နှာကြီးနှင့် “အဟဲဟဲ . . . အဟဲဟဲ” လုပ်နေ သဖြင့် မောင်ကြည်လင်က . . .

“ဒီနေ့ရ ဒီနေ့ပဲ ယူမယ်ပြောလိုက်ကွာ”

ကျွန်တော်က “ဘယ့်နှယ်လဲ”

ဤတွင်မှ “ဟုတ် . . . ဟုတ်ပါတယ်၊ သူ ပြောတဲ့အတိုင်းပါပဲ”

“အိမ်း . . . ” ကျွန်တော်က ကြီးကြီးကျယ်ကျယ် မဟာဆွေဝတ္ထု ထဲက လူကြီးဇာတ်လိုက် အသံမျိုးဖြင့် . . .

“ငါ့တပည့်က မြန်မာပြည်မှာ သခင်နု ဆဋ္ဌမမြောက် သင်္ဂါယနာ တင်မယ် ကြံနေတာတောင် ဘုန်းကြီးလုပ်ဖို့ စိတ်မကူးသေးဘဲကိုးကွ။ ကဲ . . . ဒီအသက်၊ ဒီအရွယ်အထိဆိုတော့ ဂေါ်ခဲဖူးတာတွေ ရှိမှာပဲ။ ဂေါ်ခဲပုံတွေ ပြောပြစမ်းကွယ်”

မျက်နှာကြီး စပ်ဖြဲဖြဲနှင့် တုဏှိဘာဝေ လုပ်နေပြန်သဖြင့် . . .

“ပြောစမ်းပါကွယ်”

“တစ်ခါမှ မစွဲခဲ့တာပဲ ဆရာ”

“အေး . . . မစွဲခဲ့ပုံပြောပြမှ ဆရာက ကိုယ့်လူ ချို့ယွင်းချက် ကြည့်ပြီး စွဲအောင်လုပ်ပေးနိုင်တော့မပေါ့”

မောင်ကြည်လင် “ဟုတ်သားပဲ၊ ပြောမှပေါ့”

သို့တိုင် မျောက်အိုကြီး လူဝိုင်းထားသလို ဟိုလူကြည့်လိုက်၊ သည်လူ ကြည့်လိုက်နှင့် မျက်နှာကြီး ကြောင်စိစိလုပ်နေသဖြင့် . . .

အောင်လင်းက “ပြောရမှာ ရှက်နေတယ်လေ၊ ကျုပ်တို့ကပဲ သူ့ ကိုယ်စား ပြောပါ့မယ်။ ကဲ . . . မောင်ကြည်လင်က မင်းသိတာ အရင် ပြောလိုက်”

ထိုကြောင့် မောင်ကြည်လင် ပထမပြောပြသော ဂေါ် မစွဲပွဲကြီးမှာ နာမည်က . . .

စကားကြီးလေးခွန်း

သူတို့ ယူနီဗာစီတီရောက် ဒုတိယမြောက်နှစ်တွင် တစ်နေ့သော အခါ၌ မောင်ကြည်လင်က ချောမောလှပသော အသိမကလေးတစ်ယောက် နှင့် လမ်းမှာတွေ့၍ နှုတ်ဆက်၏။ ယင်းကို မောင်မြသန်းက ဂေါ်လို လှသည်။ မိတ်ဆက်ပေးပါဟု ဆိုလာ၏။ မောင်ကြည်လင်၏ ဆောင်ရွက် ချက်ဖြင့် ကလေးမနေထိုင်ရာ ကျောင်းဘော်ဒါသို့ သွားနိုင်သော အခွင့် အရေးရသည်တွင် စနေနေ့တစ်နေ့၌ ဆိုက်ဆိုက်မြိုက်မြိုက်ကြီး မြန်းလေ သည်။ ကလေးမနှင့် ဧည့်ခန်းမှာ လွတ်လပ်စွာ တွေ့၏။

ဂေါ်ဆရာက ပထမ စကားစသည်။

(၁) “နေကောင်းလား”

“နေကောင်းပါတယ်”

အဂေါ်ခံက ဖြေသည်။

စကား ပြတ်သွား၏။

အချိန်အတော်ကြာမှ တစ်ဖန် . . .

(၂) “စာလိုက်နိုင်ရဲ့လား”

“လိုက်နိုင်ပါတယ်”

ဤအချိန်၌ တာရာထံ တပည့်ခံစဉ်ဖြစ်၍ ပန်းလျလျ ဖြစ်ရှာသည်။
ဆယ်မိနစ်ခန့် နားပြန်၏။ ပြီးမှ . . .

(၃) “ကိုကြည်လင်ဆီ ဘာမှာလိုက်ဦးမလဲ”

“ဘာမှမရှိပါဘူး”

ယင်းသည်၌ ကလေးမမျက်နှာကို တစ်ချက်မျှ ခွေးသူခိုးကြည့်
ကြည့်ပြီး . . .

(၄) “ဒါဖြင့် ပြန်လိုက်ပါဦးမယ်”

“ဟုတ်ကဲ့”

ဤစကားကြီး လေးလုံးနှင့်ပင် ရင်ထဲ တဒုန်းဒုန်းနှင့် တဟုန်တည်း
လစ်ခဲ့သည် ဟူသတည်း။

ဤနေရာ၌ ကျွန်တော် မြသန်း၏ ပုံသဏ္ဍာန်ကိုကြည့်၍ ဆင်ခြင်
မိသည်။ သူ့၌ ဂေါ်ရုပ်ဂေါ်ရည်၊ ဂေါ်မူဂေါ်ရာ လုံးဝမရှိ။ သူက အတင်းပင်
ဂေါ်မျက်စိ လုပ်၍ကြည့်အံ့။ မိန်းကလေးက သူ ငါ့ကိုဂေါ်နေ ပါလားဟူ
ကား မထင်။ “သနားစရာဟယ် . . .၊ သူ သိပ်ထမင်းဆာနေတာပဲ” ဟူ၍
သာ အောက်မေ့ပေလိမ့်မည်။

သူ . . . ဟိုမိန်းကလေးနှင့် သွား၍ စကားပြောစဉ်ကလည်း ကလေး
မကို အဝတ် ဘာရောင်ဝတ်သွားသလဲဟူ၍မှ မှတ်မိအောင် ကြည့်ခဲ့ဝံ့မည်
မဟုတ်။ သံပတ်ကုန်ခါနီး စက်ရုပ်ကဲ့သို့သာ မလှုပ်တလှုပ် ငုတ်တုတ်ကြီး
နေခဲ့မှာ အမှန်ဖြစ်သတည်း။

ဪ . . . ဒါနဲ့များ မစွဲတာ . . .

ဒုတိယ အောင်လင်းပြောပြသည့် ဂေါ်မစွဲပွဲကြီးမှာကား . . .

ကျားပျံကြီး

ကျားပျံကြီးဟု တွင်ပုံမှာကား ဤသို့တည်း။

မြသန်းသည် ပြဇာတ်မင်းသမီးတစ်ယောက်အား သူ ကြည့်ရသော
ဇာတ်ထဲက စိတ်နေသဘောထားအတိုင်း ရိုးရိုးသားသား သနားစရာ
ဟာမကလေးဖြစ်မှာပဲဟု (မှားယွင်းစွာ) ယူဆ၍ (မိုက်မဲစွာ) အပြင်းအထန်

ချစ်ကြိုက်လိုက်၏။ အသိအကျွမ်းဖွဲ့ကာ နောက်ဆုံး၌ မေတ္တာစာဆက်သည်။ မဟာဝှာက ဘာသဘောလဲတော့မသိ၊ မြသန်းအိမ်သို့ လာရောက်ကာ “ယခုကဲ့သို့ ကောလိပ်ကျောင်းသား စာရေးဆရာ တစ်ယောက်က မေတ္တာထားသည်ကို ဂုဏ်ယူပါသည်။ ဝမ်းသာပါသည်။ သို့သော် ရာသက်ပန် အိမ်ထောင်ရေးမို့ အချိန်ပေး၍ စဉ်းစားပါရစေဦး”ဟု ခွေးဝမ်းသာအောင် လေလည်ပစ်ခဲ့ပြီး အပြန်တွင် လမ်းမှ သူ့အဆက် ဟောင်းမင်းသားက ကားနဲ့ သုတ်သွားသတည်း။

ထိုအခင်းတွင် မြသန်းသည် သူ့ချစ်သူအား ဟိုလူက အတင်းခေါ်သွားခြင်းဖြစ်သည်။ သူပြန်ရနိုင်ရန် အကြောင်းရှိသည်ဟု ယူဆကာ အကြီးအကျယ် အကြံထုတ်သည်။ အကြံဉာဏ်ထွက်အောင်ဆိုပြီး ကျားပျံ ဆေးလိပ်ကို အပြင်းအထန်ဖွာသည်။ ထို့ကြောင့် ကျားပျံကြီးဟူသော အမည်ကိုရသတည်း။

မြသန်းမှာ အချစ်ကြီး၍ အစွဲအလမ်းကြီးသူဖြစ်ပေရကား ဟို မောင်နှံနေသားတကျရှိသွားပြီဟု ကြားရသော်လည်း ဟိုလူမှာ သိုက် သမားဖြစ်၍ မယားကို ကြာကြာမပေါင်း၊ မကြာမီပစ်လိမ့်မည်ဟု ယုံကြည်ကာ အကွဲတွင်ဆွဲရန် အကြံကြီးနှင့် စောင့်သည်။ အမြဲတစေ ထောက်လှမ်းနေသည်။ ဆိုကောင်းမြည်ကောင်း သူ ထင်သည့်အတိုင်းပင် နှစ်လမျှအကြာ၌ လင်မယားကွာရှင်းကြောင်း သတင်းစာထဲ ပါလာလေ၏။

မြသန်း လက်ခမောင်းခတ်ကာ သူ ယခင်က ဆိုခဲ့သောသီချင်းများကိုပင် ကျူးရင့်လေသည်။

မြသန်းသည် ဤအရေး၌ အပြင်းအထန် လုံးပန်းလေရာ နောက်ဆုံး၌ အပေါင်းပါတစ်စုနှင့် ထိုမိန်းမရှိရာသို့ လိုက်သွားလေသည်။ သို့သော် သူ အကြီးအကျယ် ကွဲပြန်လေသည်။ အကြောင်းရင်းမှာ မဟာဝှာသည် နောက်တစ်ယောက်နှင့် ယူပြီးရက်ပြီး ဖြစ်နေသတည်း။

သို့တိုင် . . . သို့တိုင် . . . မြသန်းမှာ ဤမိန်းမကို စွဲလမ်းတုန်း၊ မျှော်လင့်တုန်း ဖြစ်သည်။ ယင်းသည်ကို အဖော်တစ်စုက “မိမိအား နှစ်ကြိမ်တိုင် အရူးလုပ်သွားသော မိန်းမစားကို စိတ်ထဲထားနေရဦးမှာလား”ဟု သူ့အတွက် မခံနိုင်၊ မရပ်နိုင်ဖြစ်ကြသည်။ အကြောင်းမှာ ပထမလင်နှင့်

အကွဲတွင် ထိုမိန်းမသည် မြသန်းအိမ်သို့ ကိုယ်တိုင်လာခဲ့သေးသည်။ သို့သော် မြသန်းအိမ် မရှိခိုက် ဖြစ်နေ၍ မတွေ့လိုက်ရာ မြသန်း သိ၍လိုက်သွားသောအခါ၌ကား ဖော်ပြသည့်အတိုင်း ထိုမိန်းမမှာ လင်အကူးအပြောင်းတွင် လျှပ်စစ်မ။

မိတ်ဆွေတစ်စုသည် မြသန်းအား ထိုမိန်းမကို မေ့ပျောက်ပစ်စေလိုသည်။ မေ့ပျောက်ပစ်ရန်မှာ နောက်တစ်ယောက်တွေ့မှဖြစ်မည်။ နောက်တစ်ယောက်တွေ့ရန်လည်း မြသန်းသည် အင်တိုက်အတိုက်ဖြင့် အကြောင်းမောင်ကြည်လင်နှင့် အောင်လင်းက ကျွန်တော့်ကျောင်းသို့ လာရောက်အပ်နှံခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

x x x

၁၉၅၁ ခုနှစ် ကျွန်တော်တို့ စာရေးဆရာအသင်းမှ မြဝတီမင်းကြီးဦးစ ပြဇာတ်ကစဉ်က ဖြစ်သည်။

ပြဇာတ် တတိယမြောက်ည၌ ကာဠေးရုံအောက်ထပ် မြေတိုက်ခန်းတွင် စားပွဲတစ်လုံးမှာ တစ်ယောက်တည်းထိုင်၍ အရက်သောက် နေစဉ် ဝယ် ကျွန်တော့်ထံ ဂေါ်သင်တန်းယူနေသော မြသန်း ရေးကြီးသုတ်ပျာနှင့် ရောက်လာကာ . . .

“ကိုဆွေ . . . ကိုဆွေ . . . သူတို့လာပြီ . . . သူတို့လာပြီ”

ကျွန်တော်လည်း လက်က ဖန်ခွက်ကို အပြီးသတ် မော့လိုက်ပြီး ကြက်သားကြော်ကို လှမ်းဖဲ့ရင်း . . .

“အင်း . . . အခု ဘယ်မှာလဲ”

“ဦးသော်တာဆွေ တွေ့ချင်လို့ဆိုပြီး အပြင်မှာ စောင့်နေတယ်။ ကျွန်တော်က သွားခေါ်ပါ့မယ်ဆိုပြီး လာခဲ့တယ်”

အကြောင်းမှာ ကျွန်တော်က ယခုည၌ အသိမကလေးနှစ်ယောက်ကို ပြဇာတ်ကြည့်ရန် လာခဲ့ဟုမှာထားပြီး မြသန်းအား အပြင်မှ စောင့်နေခိုင်းခြင်းဖြစ်ပါသည်။

“မင်း . . . ဒီနှစ်ယောက်အနက် ဘယ်သင်းသဘောကျသလဲ”

“ဟာ . . . နှစ်ယောက်စလုံး အနိပ်ပဲ၊ ဘယ်သင်းရရ”

သူ့မျက်နှာမှာ မုန့်သည်ခေါ်ပေးနေသော မိခင်နားက ကလေး ဝမ်းသာ သလို ဖြစ်နေပါသည်။ စားရတော့မယ်ပေါ့လေ။

“မင်း ဆရာပြောတဲ့အတိုင်း သုံးနေရာပဲ ယူထားတယ် မဟုတ်လား၊ ပေး . . . ဒီလက်မှတ်” ကျွန်တော်သည် သူ့ဆီက လက်မှတ်ကိုယူ၍ ထိုင်ရာမှ ထလိုက်ပြီး . . .

“လာ . . . လိုက်ခဲ့”

သူသည် ကျွန်တော့်နံဘေးမှ ကတ်ဖွဲကတ်ဖွဲလိုက်ကာ...

“ဟင် . . . ကျွန်တော် ဘယ်လိုက ဘယ်လို စင်္ဂေါရမလဲ”

“အခု အပြင်ရောက်တော့ သူတို့နဲ့ မိတ်ဖွဲ့ပေးလိုက်မယ်လေ။ နောက်ပြီး မင်းက သူတို့နဲ့ဝင်ကြည့်၊ သူတို့နှစ်ယောက်တည်း သုံးနေရာ ယူခိုင်းတာက တစ်နေရာ မင်းထိုင်ဖို့ပဲ”

“ဟင် . . . ဆရာကကော”

“ဟဲ့ . . . ငါက မင်း ဂေါ်ဖို့ကိစ္စ အနားနေလို့ ဖြစ်ပါ့မလားကွ”

“ဟင် . . . ဒီလိုဆို ကျွန်တော်တစ်ယောက်တည်း မခက်ပေဘူးလား”

“မိန်းကလေးတွေက မင့်ကို ကိုက်မစားပါဘူး”

“ကျွန်တော် ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ၊ သင်လိုက်ပါဦး ဆရာ”

“မသင်သေးဘူး၊ မင့်အခြေခံ ဘယ်လောက်ရှိသလဲဆိုတာ ဆရာ နောက်ကနေပြီး မယောင်မလည် ကြည့်နေမယ်။ နောက်ပြီးမှ မင်း ချို့ယွင်း ချက်ကို ပြမယ်”

“ကျွန်တော် ရင်ထဲက ထိတ်လိုက်တာ ဆရာ”

“သေပါလားကွာ၊ ဒါလောက် ဖြစ်နေလဲ”

သို့ပြောရင်းနှင့် အပြင်သို့ ရောက်လာသောအခါ ကလေးမ နှစ်ယောက် က ဆီးတည့်၍ . . .

“အမယ်လေး . . . ကိုဆွေတို့များ၊ တွေ့မှတွေ့ရပါ့မလားလို့ အောက် မေ့နေတာ”

“တမင်မှာထားတာ မတွေ့ဘဲရှိပါ့မလား အမိတို့ရယ်”

“သိဘူးလေ . . . အရက်များ မူးနေပလားလို့”

“ကိုယ် အခု အရက်မသောက်တော့ဘူး ဆရာ၊ ဖြတ်ထား

လိုက်တယ်”

“ဟင် . . . တကယ်” နောက်ပြီးမှ မျက်စောင်းကလေး ချိတ်၍
“အမယ်လေး . . . ယုံသေးဘူး”

“အဟုတ်ပါ . . . အခု ကိုယ်တို့ ယ-ရ-လ-ဝ ကွက်သစ်မှာ အရက်
ဆိုင်ဖွင့်ဖို့ ရန်ပုံငွေအတွက် ကျင်းပမယ့် “စာရိတ္တမောင်” ပြိုင်ပွဲဝင်မယ်လို့
သော်တာဆွေ ဘိုးဘိုးအောင် အိပ်မက်ပေးတာနဲ့ အကျွတ်တရားရပြီလို့
ကြေညာလိုက်တယ်။ ယုဝတီရေနံဆီလူငယ်များ ဝတ်အသင်းကို မှန်မှန်
တက်တယ်။ အိမ်မှာ ဘုရားရှိခိုးတဲ့အခါမှာ လော်စပီကာနဲ့ ခိုးတယ်။
သခင်နုစိုက်တဲ့ ဗောဓိပင်ကိုသွားပြီးတော့ ရေလောင်းတယ်။ ပေါင်းသင်း
တယ်”

ကလေးမနှစ်ယောက် ခွက်ထိုးခွက်လှန် ရယ်ကြသည်။

“ကိုဆွေနဲ့တွေ့ရင် အဲဒါတွေ ပျော်ရတာပဲကွာ။ “ဟာသဝိဇ္ဇာ
ဆီးဆေးကြီး” လို့ကို ဘွဲ့ပေးထိုက်တယ်”

ကျွန်တော့်ကို ပြန်အုပ်သည်။ သို့သော် ကျွန်တော်က ဣန္ဒြေရရနှင့် . . .

“အဟုတ်ပြောတာ ဆရာ၊ “စာရိတ္တမောင်” ဘွဲ့ရဖို့ဟာက မလွယ်ဘူး။
တော်တော် ကရိုကထများတယ်။ “မောင်ဗမာ” ဖြစ်ဖို့ဟာရင် ကာယဗလ
လေ့ကျင့်ရုံ တစ်ခုကလေးရယ်။ အခု ကိုယ်မှာဖြင့် ဥပုသ်နေ့ အသံလွှင့်ရုံ
ဌာနက ဘုန်းကြီးတရားဟောတဲ့ အခါတို့၊ သခင်နု စကားပြောတဲ့အခါ
တို့မှာ နားဝှမ်းဆိုပြီး အိမ်က ရေဒီယိုကို အရပ်ကြားအောင် မိတာကုန်ဖွင့်ရ
တာတွေက ရှိသေးတယ်။ အဲဒါနဲ့ ဆရာတချို့က အထင်လွဲပြီး မဟုတ်တမ်း
တရမ်း အစွပ်စွဲခံရသေးတယ်”

ရယ်မောကြရင်း တစ်ယောက်က . . .

“အင်း . . . ဘယ်လို အစွပ်စွဲခံရသလဲ ဆိုစမ်းပါဦး”

“ခွေးမသား . . . သော်တာဆွေတဲ့၊ ဧကန္တ . . . ဒီကောင်တော့ အင်ပို
လိုင်စင် လျှောက်ထားပြီး ထင်တယ်တဲ့။ နို့ပြီး . . . သူတို့က မေတ္တာပို့ကြ
သေးတယ်။ သောက်ရှက်ကင်းမဲ့စွာ ဖော်လန်ဖားကောင်းလို့ မတော်တဆ
ရတောင် အို-ဂျီ-အယ်နဲ့ မိပါစေတဲ့”

“ဒါဖြင့် ကိုဆွေရော . . . အဲဒီ ရပ်ကွက်မှာပဲ အမတ်အရွေးခံပါလား”

“အဲ့ဒါ စဉ်းစားနေတာပဲ။ ဒါပေမဲ့ . . . ကိုဆွေက အမတ်လောက် မမှန်းဘူး၊ သမ္မတဖြစ်ဖို့ ချိန်နေတာ”

ကလေးမနှစ်ယောက်သည် ကိုယ်ကလေး လှုပ်ကာလှုပ်ကာ ရယ်ကြ သည်။ ဤနေရာ၌ တပည့်ကျားပျံကြီးမှာ သူတို့ဇာဘော်လီကြိုး ကလေး တွေများ ပြုတ်ကျလေမည်လားဟူသော အမှုအရာမျိုးဖြင့် ဆွမ်းတော်တင် ခွေးမျှော်သလို ကြည့်နေရာ ကျွန်တော့်မှာ ကိုယ့်လူ ရှုဆိုးနေပြီကို သိသည် နှင့် သူ့လက်ကို ကိုင်လိုက်ပြီး . . .

“ကဲ . . . မိတ်ဆက်ပေးရဦးမယ်၊ ဟောဒါ . . . စာရေးဆရာ မြသန်းဆိုတာပဲ။ အများအားဖြင့် သူ တာရာမဂ္ဂဇင်းထဲမှာ ရေးခဲ့တာ တွေဖူး မှာပေါ့”

နှစ်ယောက်စလုံးပင် ကိုယ်ကို ယုံ၍ပြုံးကာ . . .

“ဪ . . . ကြားဖူးပါတယ်၊ ဒီလို သိကျွမ်းရတာ ဝမ်းသာပါတယ် ရှင်”

နောက်တစ်ယောက် “တင့်တယ်နဲ့ တက်တိုးနဲ့ တာရာကို ဝေဖန် ကြတုန်းက တာရာဘက်ကလိုက်ရေးတဲ့ ကိုမြသန်းစာ ကျွန်မ ဖတ်လိုက် ရတယ်”

ဘယ်လိုစိတ်ဓာတ်နှင့် ပြောသည်ကို အကဲမခတ်။ သူ့စာဖတ်သည် ဆိုသည်ကို ဝမ်းသာအားရဖြစ်လွန်း၍ ကျားပျံကြီးမှာ ထခုန်တော့မလို၊ ထိုင်ရှိခိုးလိုက်တော့မလို အမှုအရာမျိုး ဖြစ်နေသည်နှင့် ကျွန်တော်က သူ့လက်ကို နာနာကလေး ဖျစ်လိုက်ပြီး . . .

“ကိုမြသန်း၊ ဟော . . . သူ့နာမည်က ခင်အေးမြင့်၊ သူ့နာမည်က တင့်တင့်စမ်းတဲ့။ ကဲ . . . ခင်ဗျား သူတို့ကို အထဲလိုက်ပြီး ပြလိုက်ပါဗျာ”

တင့်တင့်စမ်းက “ဟင် . . . ကိုဆွေက ထွက်ရဖို့အခန်း နီးနေလို့ လား”

“မနီးသေးပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့ ကိစ္စတစ်ခုရှိနေလို့”

ခင်အေးမြင့် “ဘာကိစ္စလဲ၊ ကိုဆွေ ရည်းစား “မေ”လာမှာမို့လား။ ဒါဖြင့် သွားလေ . . . မြင့်တို့ထက် အရေးကြီးပါတယ်။ မြင့်တို့တော့ ဒီလိုခေါ်ပြီး ပြဇာတ်ပြတာပဲ ကျေးဇူးတင်လှပါပြီ”

ပါးကလေးပူကာ နှုတ်ခမ်းစု၍ မျက်စောင်းခဲသည်နှင့် . . .

“မဟုတ်ပါဘူး မြင့်ရယ်၊ ဒီမေက ကိုဆွေဝတ္ထုတွေထဲက စိတ်ကူး ယဉ်ပါ။ ကဲ . . . အချိန်နီးနေပြီ၊ လာ . . . လာ . . . ဝင်ကြမယ်”ဟု ဆိုရင်း အပေါက်ဝထိအောင် လိုက်ပို့ပြီး ဆရာတက္ကသိုလ်နေဝင်းနည်း အတိုင်း ပခုံးကလေးကို ပုတ်လိုက်ရသည်။

ခေတ္တမျှအကြာ၌ ကျွန်တော်လည်း ရုံထဲဝင်ကာ သူတို့ ကုလားထိုင် နောက်တစ်တန်းကျော်မှ မယောင်မလည်နှင့် ကိုယ့်လူဂေါ်ရည် ဂေါ်ချင်းကို အကဲခတ်ရသည်။

ညံ့လှပါသည်။ သုံးယောက် ယှဉ်ထိုင်နေရာ၌ မိန်းကလေးနှစ်ယောက် သာ သူတို့ချင်း တွတ်ထိုးနေ၍ ကျားပျံကြီးမှာ တင့်တင့်စမ်း နံဘေး၌ ငုတ်တုတ် ကျောက်ရုပ်။

အတော်ကြာမျှ ကျွန်တော် စောင့်ကြည့်နေသည်။ ကိုယ့်လူမှာ လှုပ်ရှား ခြင်းမရှိ။ ထို့ကြောင့် ကျွန်တော်သည် အိတ်ထဲ၌ အသင့်ပါလာသော စာ တစ်ရွက်ကိုထုတ်၍ (ကိုယ့်လူ စားစရာလေး၊ ဘာလေးဝယ်ကျွေးပြီး စကား စရတယ်)ဟု ရေးပြီး ကလေးမများမသိအောင် သူ့နောက် ချဉ်းကပ်ပြီး ပခုံးကို တို့၍ပေးလိုက်သည်။

သူ စာကိုဖတ်ပြီး ငေါက်ခနဲ ထသွားသည်။ ကျွန်တော် မူလနေရာ ပြန်နေလိုက်သည်။ အတော်ကြာ၌ ကိုယ့်လူအထုပ်နှစ်ထုပ်ကို ကိုင်၍ ရောက် လာသည်။ သူ့နေရာဝင်ထိုင်ပြီး တင့်တင့်စမ်းအား နှစ်ထုပ်ပြုလုပ် လက်ကမ်း လျက် . . .

“ရော . . . တစ်ယောက်တစ်ထုပ် စားကြပါ”

သူ့အသံဆိုကြီးနှင့် ပြောသည်။

ကလေးမက “အို . . . နေပါစေရှင်”

“ရောပါဗျာ၊ ကျုပ်က တကယ့်စေတနာနဲ့ ကျွေးတာပါ။ ယူပါ . . . မခင်အေးမြင့်၊ လုပ်ပါ . . . မတင့်တင့်စမ်း၊ ဆီချက်ရွဲရွဲနဲ့ ကာဌေးရုံရှေ့မှာ နာမည်ကြီး ထမင်းလက်သုပ်ပေါ့”

သေဟဲ့ . . . နန္ဒိယ။

ကျွန်တော်မှာ ကိုယ့်နဖူးကိုယ် ဖျတ်ခနဲမရိုက်လိုက်မိရန် မနည်း

သတိထားလိုက်ရသည်။

ကြည့်ပါ . . . မိတ်ဆွေ၊ ဒီလို ပွဲလမ်းသဘင်ကြည့်ဖို့ လှလှပပ ဝတ်စားလာပြီး ရုံထဲထိုင်နေတဲ့အခါမှာ အဘယ်မိန်းကလေးက ဤ ဆီချက် ရွဲရွဲနှင့် ထမင်းလက်သုပ်ကို စားချင်အံ့နည်း။ နှုတ်ခမ်းနီအပျက်ခံပြီး စားချင် ဦးတော့ ဘယ်မလဲ လက်ဆေးဖို့ရေ၊ လက်သုတ်ဖို့ပေးတယ် ထားဦး၊ အမွှေး နဲ့သာခုံမင်နေတဲ့ ကလေးမတို့မှာ ငံပြာရည်နဲ့က ပျောက်မတဲ့လား။

သေသာ သေလိုက်ချင်ပါဘိ မြသန်းရယ် . . .

ထိုကြောင့် ကျွန်တော် ဒုတိယစာတစ်စောင် ရေးရပြန်တော့သည်။

“ဟ . . . မသာကြီးရဲ့၊ ဒီနေရာမျိုး ထမင်းလက်သုပ် ဝယ်ကျွေးလို့ ဖြစ်မတဲ့လားဟ။ မပေမကျံတဲ့ လိမ္မော်သီးလေး၊ ဘာလေးလုပ်မှပေါ့”

ဤစာဖတ်ပြီးသောအခါ၌ သူ့ အလျင်အမြန် ထသွားပြန်သည်။ မကြာမီ အထုပ်ကြီး နှစ်ထုပ်ပိုက်၍ ဝင်လာ၏။ တစ်ထုပ်လျှင် လိမ္မော်သီး ငါးလုံး၊ ခြောက်လုံး ပါလိမ့်မည်။

“ဟောဗျ . . . ပေးပြန်ပြီဗျ . . . ထုပ်လုံးထိုး”

ကျွန်တော်မှာ မျက်ခုံးချို၍ စိတ်ထဲမှ ရေရွတ်လိုက်ပါသည်။ အကြောင်းမှာ မြသန်းသည် သူ့နေရာပြန်ရောက်လျှင်ရောက်ချင်း လိမ္မော် သီးနှစ်ထုပ်ကို တစ်ယောက်တစ်ထုပ် အတင်းထိုးအပ်သည်။

“ရော့ပါဗျာ . . . စားပါဗျာ၊ ဒါ အခုန ထမင်းလက်သုပ် မဟုတ်ဘူး၊ လိမ္မော်သီးတွေပါ။ အလုံးကြီးတွေက ကြီးသနဲ့။ နှစ်ကျပ်ဖိုးမှ ငါးလုံးရ တယ်။ အခုနယ် လိမ္မော်သီးက သိပ်ဈေးကြီးတာ။ အင့် . . . မတင့်တင့်စမ်း လုပ်ပါ၊ ယူပါ . . . မခင်အေးမြင့်”

သေမင်းငင်သလို သူ့သံပြာဆိုးကြီးနှင့် မာဂထာနှောလေရာ ကလေးမ နှစ်ယောက်မှာ သူတို့ချင်း စကားပြောပျက်သည်နှင့် ပြီးမှ ပြီးလွယ်စေ ဟူသော သဘောဖြင့် . . .

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ရှင်”ဟု ဆိုကာ ယူလိုက်၏။ သို့သော် မစား ကြချေ။ ပေါင်နံဆေး ကုလားထိုင်ပေါ်၌ချထားကာ သူတို့ စကားသာ ဆက်ကြသည်။

ဤနေရာ၌ အလိုက်ကန်းဆိုးမသိ၊ ကျားပျံကြီးက ဆက်တွန်းသည်။

“လုပ်ကြပါဗျာ . . . စားကြပါဗျာ”

“မဆာဘူး ရှင့်၊ ကျွန်မတို့ ရင်ပြည့်နေလို့ပါ”

“ကဲ . . . ပြီးရော”

ကျွန်တော်မှာ စိတ်ပျက်စွာနှင့်ရုံထဲမှထွက်ခဲ့ပြီး ဇာတ်ခုံပေါ် ပြန်တက်၍ အရက်သာ သောက်နေတော့သည်။

ပြဇာတ်လည်း ကလေးသည်။

ကျားပျံကြီးမှာ လူထုတောသားခန်းဖြစ်၍ သူ့အခန်းနီးသောအခါ ဇာတ်ခုံပေါ်ပြန်တက်ပြီး ကျွန်တော့်ဆီသို့ ရေးကြီးသုတ်ပျာနှင့် ရောက်လာကာ . . .

“ဆရာ . . . ဆရာ”

ကျွန်တော်က သောက်ပြီးသားဖန်ခွက်ကို ဆောင့်ချလိုက်ပြီး . . .

“ထိုင်စမ်း” သူသည် မျက်နှာကလေး ငယ်သွားကာ ကျွန်တော့်ရှေ့မှောက် ကုလားထိုင်အောက်၌ ဆောင့်ကြောင့်ကလေးထိုင်သောအခါ “မင်းဟာ ဘယ်နေရာမှ သောက်သုံးမကျဘူး၊ ပြဇာတ်ရုံထဲမှာ မိန်းကလေးတွေကို ထမင်းလက်သုပ် ဝယ်ကျွေးရမယ်လို့ မင့်ဆရာဟောင်း တာရာက တရုတ်နီက အပြန်မှာ သင်ပေးလိုက်တာလား ပြောစမ်း . . .”

“မဟုတ်ပါဘူး ဆရာ” အသံများပင်တုန်၍ . . .

“ဒါဖြင့် ဘာကြောင့်လဲ”

“ဒီလိုပါ ဆရာ၊ အရင်ဆရာနဲ့ ကျွန်တော် လမ်းလျှောက်ထွက်ကြတော့ လက်သုပ်ဆိုင်တစ်ခုမှာ မဒီကလေးတွေ ဝိုင်းထိုင်နေကြတာ မြင်တော့ ဆရာက “အင်း . . . မိန်းကလေးဆိုတဲ့ လူမျိုးတွေဟာ အချဉ်တို့၊ အင်တို့၊ အစပ်တို့ အင်မတန်ကြိုက်တယ်တပည့်ရ။ တကယ်လို့ အခု ကိုယ်တို့ ဂေါ်ဂဲလ်တစ်ယောက် လမ်းမှာတွေ့မယ်ဆိုရင် တို့ယောက်ျားတွေ ထိုင်လေ့ရှိတဲ့ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ထက် သူတို့ကြိုက်တတ်တဲ့ လက်သုပ်ဆိုင်ကို ခေါ်သွားရမယ်ဆိုတာ” သတိရလို့ပါ ဆရာ”

ကျွန်တော်သည် မျက်နှာကို အကြီးအကျယ်ရှုံ့ကာ . . .

“သေပါတော့ မြသန်းရယ် . . . ဒါက အခြေအနေ နေရာဌာန အလိုက် ပြောတာဟဲ့။ အခု နင့် ပြဇာတ်ရုံထဲမှာ လက်သုပ်ဝယ်ကျွေးတော့

ဘယ်လိုလုပ်စားမလဲ။ ဘယ်မှာ လက်ရေဆေးမလဲ၊ စဉ်းစားကြည့်စမ်း”

“ဟုတ်ပါတယ် ဆရာ၊ ကျွန်တော် နောက်မှသတိရတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော် နောက် လိမ္မော်သီး ဝယ်ကျွေးတော့လည်း ယူသာထားတယ်၊ မစားဘူး ဆရာ”

“စားပါမလား . . . မင်း ပေးပုံကြီးက ထုပ်လုံးထိုး ရော့ပါဗျာ . . . ယူပါဗျာ . . . လုပ်ပါဗျာ . . . စားပါဗျာနဲ့ ကဗျာမဆန်လိုက်တာက အလှူအိမ်မှာ သူများပစ္စည်း ဖရီးခီးနေကျ ဘုရား လူကြီးနဲ့အရပ်လူကြီး ပလဲနံ့ပသင့်နေတဲ့အတိုင်းပဲ။ နို့ပြီး မင်း သူတို့နာမည် ခေါ်ပုံကြီးကလည်း ဘယ်လို . . . ဟို . . . ခွေးအိုကြီး သူ့ကိုယ်သူ သန်းကိုက်ရင်း ညည်းသံမျိုး ကြီးနဲ့ မတ် . . . တင့်တင့်စမ်း၊ ‘မတ် . . . ခင်အေးမြင့်’နဲ့ ကဗျာဆန်ဆန် မှည့်ထားတဲ့ သူတို့နာမည်ကလေးတွေကို ပျက်ကရော။ တကယ်ဆို သူတို့ ကိုယ်တိုင်က သူတို့ကိုယ်သူတို့ “စမ်း”တို့၊ “မြင့်”တို့ ပြောနေမှ မင်းကလည်း “စမ်းရေ”၊ “မြင့်ရေ” ခေါ်ပေါ့ကွ။ ဒါမှမဟုတ် တွေ့စမို့ နှုတ်မရဲသေးဘူး ဆိုလည်း “မစမ်း”တို့၊ “မအမြင့်”တို့ ခေါ်ရတယ်ကွ။ မင်းကိုယ်မင်း စဉ်းစား ကြည့်စမ်း။ မင်း နာမည်ကြီးကို ခေါ်ရိုးခေါ်စဉ် “ကိုမြသန်း”ခေါ်တာနဲ့

“ကိုသန်း”လို့ ခေါ်တာ ဘယ်သင်းက နားဝင်ချိုမလဲ”

ငနဲ၏မျက်နှာမှာ စပ်ဖြူကြီးဖြစ်လာကာ . . .

“အင်း . . . ဟုတ်တယ် ဆရာ . . . ဟုတ်တယ်၊ သဘောပေါက်ပြီ”

“အေး . . . တည့်တည့်ဖွင့်ပြောပြမှပဲ ပေါက်တော့မှာပေါ့။ ဒီမှာ မြသန်း . . . မိန်းကလေးတွေဟာ သူတို့နာမည်တွေ ခြောက်လုံးပဲဖြစ်ဖြစ်၊ ခုနစ်လုံးပဲဖြစ်ဖြစ် ဘယ်လောက်ရှည်ရှည်ပဲ မှည့်ထားထား၊ ကော်ပီစာအုပ် ထဲရေးပြီး တစ်ညလုံး ကျက်ယူရအောင်ပဲ မှည့်ထားထား တစ်လုံးပဲ ခေါ်ရတယ်။ တစ်လုံးတည်း ခေါ်မှလည်း ကြိုက်တယ်။ ဥပမာ . . . မာဂရက် ခင်သန်းမြင့်နွဲ့ထူးအေးကြူကြိုင်ဆိုရင် အစလုံးဖြစ်စေ၊ အဆုံးလုံးဖြစ်စေ “မာ” သို့မဟုတ် “ကြိုင်”လို့ ခေါ်ရတယ်။ အဲဒါကို အလိုက်ကန်းဆိုး မသိဘဲနဲ့ ရိုသေလေးစားစွာ “မမာဂရက်ခင်သန်းမြင့်နွဲ့ထူးအေးကြူကြိုင်”လို့ သွားခေါ်လိုက်ရင်ဖြင့် ဂေါ်ဂနိုက်ဇေးရှင်းမှာ တစ်ခါတည်း သူ့ရဲ့ ရန်သူ နံပါတ်(၁) ဖြစ်သွားပြီသာ မှတ်ပေတော့။ မိန်းကလေးတွေ သူတို့ကိုယ် သူတို့ နာမည်ရှည်ရှည် မှည့်ကြတာက သူများရဲ့ အခေါ်ခံချင်လို့ မဟုတ်ဘူး။ သူတို့စာအုပ်မှာ နာမည်ထိုးဖို့ရယ်၊ လက်ရေးတိုလက်နှိပ်စက်အောင် ပြီး ဖောင်တောင့်တာနဲ့ အလုပ်ရလို့ ကျောင်းကြော်ငြာအတွက် ဓာတ်ပုံ ထည့်တဲ့အခါမှာ အောက်ကရေးဖို့ရယ်၊ ခိုးရာလိုက်လို့ သတင်းစာထဲပါတဲ့ အခါမှာ သို့မဟုတ် မင်္ဂလာဖိတ်စာရိုက်တဲ့အခါမှာ သို့မဟုတ် မယ်ဘွဲ့ရတဲ့ အခါမှာ သို့မဟုတ် အကပ်ကောင်းလို့ နိုင်ငံခြားသွားရတဲ့အခါမှာ သို့မဟုတ် အဲ . . . အဲ . . . အဲဒီအခါတွေမှာပေါ့လေ။ အစအဆုံး ပုံနှိပ်စာလုံးဖြစ်ဖို့ သူများထက် ဆန်းအောင် ရည်ရွယ်တာပဲကွ။ မသေမချင်း လည်ပင်း ကျပ်ထွက်အောင် မှတ်ထား သိလား”

“ကောင်းပါပြီ ဆရာ”

“အေး . . . မိန်းမစိတ်ဓာတ်ကို သိတတ်ရတယ်။ နို့ပြီး . . . အခုလို ပြဇာတ်ရုံထဲတို့၊ ရုပ်ရှင်ရုံထဲတို့ မိန်းကလေးတွေကို စားစရာဝယ်ကျွေးတဲ့ အခါမှာ မင်းလို ထုပ်လုံးထိုးရော့ပါဗျာ . . . လုပ်ပါဗျာ . . . စားပါဗျာနဲ့ မလုပ်ရဘူး။ ဟောဒီမှာကြည့် . . . လာ . . . လာ . . . မင်းနဲ့ငါ ယှဉ်ထိုင်၊ ဒီနေ့ ပြီးပြီးသားဟာတော့ ထားတော့၊ နက်ဖြန်ညအတွက် ငါ သင်လိုက်မယ်”

သူ့ကို ကျွန်တော့်နံဘေး ကုလားထိုင်၌ ထိုင်စေလိုက်ပြီး . . .

“ကဲ . . . ဒီနေရာမှာ မင်းက မိန်းကလေး ဆိုပါတော့ကွာ . . . ၊
ငါက ဂေါ်ကျွေးကျွေးတော့မယ်။ အဲ . . . ငါ လိမ္မော်သီးဝယ်ပြီး အပြင်က
ပြန်လာပြီ။ ရောက်ရောက်ချင်း မထိုင်ခင် အထုပ်ထိုးပေးမနေနဲ့ဦး။ ဒါပေမဲ့
မင့်လက်ထဲမှာ စားစရာထုပ်ပါတယ်ဆိုတာတော့ သိထားပါစေ။ ဟော့
လို . . . အေးအေးဆေးဆေးထိုင်၊ ပါးစပ်က တစ်ခုခုပြော၊ ဥပမာကွာ
“ဟာ . . . မြင့်ရေ . . . ဒီနေ့တော့ လူတော်တော်ပဲလာတယ် ဆရာ၊
မနေ့ကထက် များတယ်” ဒီတော့ သူက မင့်ဘက်လှည့်ပြီး ဝမ်းသာတဲ့
အမူအရာနဲ့ ဟုတ်လား သို့မဟုတ် တစ်ခုခု ပြောလိမ့်မယ်။ ဒီတော့ မင်းက
လိမ္မော်သီးတစ်လုံးထုတ်ပြီး “လိမ္မော်သီး မြင့်” သူက ယူလိမ့်မယ်။
သို့မဟုတ် “အို . . . နေပါစေ မြင့် မဆာဘူး” ပြောလိမ့်မယ်။ ဘယ်လိုပဲ
ဖြစ်ဖြစ် မင်းက လိမ္မော်သီးကို ဟက်ခနဲ ခြမ်းလိုက်၊ “ရှေ့ပါ နည်းနည်း
ဖြစ်ဖြစ် အပျင်းပြေ စားတာပေါ့” သူ့လက်ထဲထည့်လိုက်။ ဒီအထိမှ ငြင်း

နေသေးရင် မင်းက ဒီလိမ္မော်သီး ခြမ်းကို ထပ်ပြီးခွဲလိုက်။ “များနေလို့လား၊ ရော့ပါ . . . တစ်မွှာပဲဖြစ်ဖြစ် စားပါ” လက်ထဲသာ အတင်းထည့်တော့။ နို့ပြီး . . . မင်းကလည်း မင်းလက်ထဲကျန်တဲ့ လိမ္မော်သီးခြမ်းကို အားရပါးရ စားပြ။ ဒီအချိန်မှာ သူ မနေနိုင်တော့ဘူး။ လိမ္မော်သီးနဲ့က သွေးဆောင်လို့ လည်းကောင်း၊ သူ့လက်ထဲ လိမ္မော်သီးစိတ်က စိုနေလို့ လည်းကောင်း ပါးစပ်ထဲ ထည့်ပစ်ရတော့မှာပဲ။ အဲ့ဒီ အခါမှာ မင်းက နောက်တစ်စိတ် ထပ်ပေး။ ဒီလိုပေးတဲ့ပုံကလည်း သူ့ကို လိမ္မော်သီး ပဓာနထားပြီး ပေးနေ တဲ့ဟန်မျိုးမဟုတ်ဘဲ တစ်စုံတစ်ခုကို ပြောပြီး အမှတ်တမဲ့ သူ့လက်ထဲ ထည့်ရမယ်။ ပါးစပ်က စကားကို အဆက်မပြတ် ပြောနိုင်ရမယ်”

သူက ဖြတ်၍ “ဘာစကားတွေ ပြောရမလဲ”

“အပါ့ကွာ၊ ပြဇာတ်ကြည့်နေတာ ပြဇာတ်နဲ့ဆိုင်တဲ့ စကားတွေ ပေါ့ကွ။ ထွက်လာတဲ့ လူကြည့်ပြီးတော့ ဒါကဖြင့် ဘယ်သူပဲ ဘယ်ဝါပဲ။ သုခနဲ့ ဇေနဆိုရင် သူတို့ဟာ ပထမဖြင့် မကဘူးလို့လို့၊ ကမလို့လို့ သူတို့ ဝါသနာအတိုင်း မူလကျီ လုပ်နေကြသေးတယ်။ နောက်မှ ဒီ မြဝတီ ပြဇာတ်ကြီးတော့ ငါတို့ ထိန်းမှာပဲဆိုပြီး တက်ကကြတယ်။ မင်းအောင်နဲ့ အင်္ဂလိပ်စကားပြန်လုပ်တဲ့ ဘထွန်းဘီအေဆိုရင် ပြဇာတ်ထဲ မပါရဘူး ပြောရင်ပဲ သူတို့ကိုယ်သူတို့ သတ်သေတော့မလောက် ဖြစ်နေကြတယ်။ ငွေဥဒေါင်းတို့၊ ဒဂုန်ရွှေမျှားတို့၊ စိန်မင်းသားတို့ဆိုရင် နှစ်တိုင်း ဝန်ကြီး လုပ်ပြီး တစ်ည တစ်ဆယ် မှန်မှန်ယူနေကြတာပဲ။ ဆရာသင်္ခါက အမြဲတမ်း ဘုရင်ဖြစ်တယ်။ ဒဂုန်ငမောက်တို့၊ ပေတိုးတို့၊ သူရိန်တို့ကတော့ ပွဲတိုင်း လှဲကိုင်စစ်သား၊ ဝဇီရာဆိုရင်ဖြင့် မင်းသားလုပ်ရလုပ်ရ၊ ဘုရင်ဖြစ်ရဖြစ်ရ၊ ဘီလူးက ကရကရ နေရာတကာမှာ နိုင်နင်းတယ်။ ဒီနှစ် သူက စလင်းစား မောင်အို၊ သီတာခင်ထွေးက မယ်နုလုပ်လို့ အင်မတန် ဘက်ညီတယ်။ ဒီနှစ်ဖြင့် သာယာဝတီမင်းသားလုပ်ရတဲ့ မင်းအောင်က ပွတာပဲ။ သူ့မိဖုရား က ဒေါ်ခင်စောလှိုင်၊ ဟို . . . စစ်မဖြစ်ခင်တုန်းက ယူနီဗာစီတီမှာ ဘဲလ် အလှထိပ်တင်၊ သူတို့သမီးတော် လုပ်ရတာက တက္ကသိုလ်နေဝင်းမိန်းမ ညိုမ်း၊ ချော၏၊ နိပ်၏။ တကယ့် ရုပ်ရှင်ဇာတ်လိုက်ဖြစ်ဖို့ ကြံရွယ်နေတဲ့ တက္ကသိုလ်နေဝင်းနှင့် ဘက်ညီ၏။ အောင်လင်းက အီနောင်မင်းသား၊

မင်းသမီးနှစ်လက်နဲ့၊ ခင်ဥဥ၊ ခင်စိန် ကြည်၊ ဗန်းမော်တင်အောင်တို့၊
 လင်းယုန်နီတို့၊ ကျော်အောင်တို့၊ ကြည်လင်တို့၊ ရွှေစားတို့က လူထု တော
 သားခန်းက၊ ဒီနှစ် သူတို့ နိုင်ငံရေးပြက်လုံးတွေ တော်တော်ကြမ်းတယ်။
 ခါတိုင်းနှစ်ဆိုရင် ဝန်ကြီးချုပ် သခင်နုက တစ်ရာတန်းလက်မှတ်တွေ
 ယူရောင်းပေးလို့ ငွေခြောက်ထောင်၊ ခုနစ်ထောင် အမြဲတမ်းရတယ်။ ဒီနှစ်
 တော့ “ကန်တော့ဆွမ်းပါ” လို့ ငြင်းဆို လိုက်တယ်။ စာရေးဆရာအသင်းကို
 တကယ်မေတ္တာထားတာက ရွှေညာ မောင်၊ ရုပ်ရှင်ဘက်ရောက်ပြီး စာပေ
 နယ်နဲ့ အဆက်ပြတ်နေပေမဲ့ ဘယ်တော့မှ သူ မငြင်း၊ အဲ့ဒါတွေ ပြောပေါ့။
 နို့ပြီ . . . ဇာတ်ခုံနောက်ပိုင်း အတွင်းရေးမှာဆိုလည်း ယိမ်းသမကလေး
 တွေ ဂေါ်ကြတဲ့ အရှုပ်အရှင်း၊ ဆရာ လှသမိန်က သူ့ကောင်မလေး ညိုဝင်း
 ဘက် ပါသလိုလိုကြားတာနဲ့ သူဝယ်ပေးထားတဲ့ ပုလဲပုတီးနဲ့ ထဘီ
 ပြန်တောင်းတာတို့ ဘာတို့ ပေါ့ကွာ။ ဟုတ်ဟုတ်၊ မဟုတ်ဟုတ် စိတ်ဝင်စား
 စရာ၊ နားထောင်ချင် စရာဖြစ်အောင် ပြောပေါ့ ဟုတ်လား။ စာရေးဆရာ
 အကြောင်းဆိုရင် သူတို့ သိချင်ကြတာပဲ”

“ဟုတ်ကဲ့ . . . ဆရာ”

“အဲ့လို ပြောရင်းနဲ့ လိမ္မော်သီးကို တစ်မွှာစီပေး၊ အခွံနွာကျွေး၊
 အစေ့ထုတ်ပေး၊ တဖြည်းဖြည်း ရင်းနှီးအောင်လုပ်၊ နောက်ဆုံး လိမ္မော်သီး
 ကုန်တဲ့အခါမှာ ပန်းသီးထပ်ဝယ်ပြီး တစ်ယောက်တစ်ကိုက် ကိုက်စားနိုင်
 တဲ့ အခြေရောက်အောင် ကြိုးစားရမယ်။ ဒီအတွင်းမှာလည်း “လူပျို လက်
 ဝက်မြီး” ဆိုတဲ့အတိုင်း မတော်တဆလိုလို၊ အမှတ်တမဲ့လိုလို၊ ရုတ်တရက်
 လိုလိုနဲ့ အသားချင်းထိအောင်ကလည်း အခွင့်ရဖို့ မမေ့ရဘူး သိလား”

ယင်းသို့လျှင် ကျွန်တော် ကျကျနန သင်ကြားပြီး နောက်တစ်နေ့ည
 တွင် ခင်မာကြည်မည်သော ကျွန်တော့်အသိမကလေးနှင့် ယမန်နေ့ ညက
 ကဲ့သို့ သူနှင့် မိတ်ဖွဲ့ပေးပြီး ရုံထဲအတူလွှတ်၍ ကြည့်စေလိုက်သည်။
 ကျွန်တော်ကတော့ ကိုယ့်လူကို နည်းပေးလမ်းပြလုပ်ပြီးပြီဖြစ်၍ လိုက်၍
 နောက်ယောင်မခံတော့ပါ။ သူ၏ အစီရင်ခံချက်ကိုစောင့်ရင်း ဇာတ်ခုံပေါ်
 မှာပဲ အေးဆေးစွာနေလိုက်ပါသည်။ သို့သော် ပြဇာတ် ၁၅ ခန်းမျှ ပြီးသည်၌
 သူကတော့ ပေါ်မလာသေးဘဲ ခင်မာကြည် စိတ်မချမ်းမသာ မျက်နှာနှင့်

ရောက်လာကာ . . .

“ဒီမှာ . . . ကိုဆွေ . . . ကိုဆွေ”

“ဟင် . . . ဘာလဲ အကြည်”

“အကြည့်ကို ဘယ်လိုလူနဲ့ အတူပေးကြည့်ခိုင်းလိုက်တာလဲ ကိုဆွေရယ်”

“အို . . . ဘယ်လိုဖြစ်လို့လဲ၊ ပြောစမ်းပါဦး”

“ဟာ . . . ဘယ်လိုလူမျိုးလဲ မသိပါဘူး၊ အကြည့်ကို လိမ္မော်သီးတွေခွာကျွေး၊ နွားကျွေး၊ လက်ထဲ အတင်းထည့်၊ သူ့ပါးစပ်က ပြောလိုက်တာတွေကလည်း တဗျစ်ဗျစ်နဲ့ နားငြီးရော၊ ဘာတွေပြောလဲတော့ မမှတ်မိပါဘူး။ တက္ကသိုလ်နေဝင်း မိန်းမက မင်းအောင်သမီးဆိုလား၊ ဆရာဝေနေခွက်ပုန်းသောက်တယ်၊ ဆရာလှသမိန် ထဘီခိုးတယ်။ ပုလဲပုတီး ဖြုတ်တယ်ဆိုလား၊ သူ့ဟာ မဟုတ်တမ်းတရမ်းတွေ စုံလို့ပါပဲ။ အကြည့်မှာ ပြဇာတ်မှ ကောင်းကောင်းမကြည့်ရ၊ ဇာတ်ခုံပေါ်ကပြောတဲ့ စကားတွေလည်း ဘာမှနားမလည်တော့ဘူး။ ဒါနဲ့ သူ့လက်ထဲက လိမ္မော်သီးတွေကုန်တော့ ဘာမပြော ညာမပြော ထသွားတယ်။ အကြည့်စိတ်ထဲက အခုမှ ဝဋ်ကျွတ်ပဟဲ့ အောက်မေ့လိုက်ပါတယ်။ ဘယ်ဟုတ်လိမ့်မလဲ ပန်းသီးတွေယူလာပြီး သူ့ပါးစပ်ကြီးနဲ့ ကိုက်လိုက်၊ အကြည့်ပါးစပ်ထဲ ထိုးခွံလိုက်နဲ့ ပြောလိုက်တဲ့စကားတွေကလည်း ဖောင်လို့ . . .၊ နို့ပြီး လက်တွေ၊ ခြေတွေကလည်း အငြိမ်မနေသေးဘူး။ အဲ့ဒါနဲ့ အကြည် စိတ်ညစ်ပြီး ထွက်လာခဲ့တာပဲ”

ကျွန်တော် သက်ပြင်းကြီးချလိုက်မိသည်။

“ကဲ . . . အကြည်၊ အခု သူ ဘယ်မှာလဲ”

“အကြည် ထွက်လာတော့ သူ ထိုင်ကျန်ရစ်တာပဲ”

“ဒါဖြင့် လာ၊ အကြည် ရုံထဲပြန်ဝင်၊ ပြဇာတ် ဆက်ကြည့်ရအောင်။

သူ့ကို အကြည်နား မထားတော့ဘူး။ ကိုဆွေ လိုက်ခေါ်မယ်”

“ဟင့်အင်း . . . အကြည် မကြည့်နိုင်တော့ဘူး”

“ဘာလို့လဲ”

“သူ ကျွေးသမျှတွေ စားရတာ ကိုဆွေရယ် အကြည့် မိုက်ထဲ မအီ

မလည်ကြီး ဖြစ်နေပြီ။ အိမ်ပြန်ပြီး ဖရုဆော့လ် သောက်လိုက်မှ ဖြစ်တော့
မယ်။ ကိုဆွေကို ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။ သွားတော့မယ်နော်”

ကျွန်တော် အဘယ်မှာ စိတ်ကောင်းနိုင်အံ့နည်း။

အတော်ကြာ၌ မြသန်း စပ်ဖြဖြ မျက်နှာကြီးနှင့် ရောက်လာကာ . . .

“ဆရာ . . . ကျွန်တော်တော့ ဆရာပြောတဲ့အတိုင်း ကြိတ်လိုက်
တာပဲ။ ဇိမ်ပဲ . . . အဟီး . . . ဟီး။ ဒါနဲ့ သူ အခု ဘယ်ထွက်သွားလဲ
မသိဘူး၊ ပြန်မလာလို့ ကျွန်တော် လိုက်ရှာနေတာပဲ။ ကျွန်တော် အခုထွက်
ရှာလိုက်ဦးမယ်နော်”

သူ သွားမည်ပြုလေရာ ကျွန်တော်က . . .

“ဟေ့ . . . မသွားနဲ့တော့ တော်ပြီ၊ မင်း ဒီလို အသိဖွဲ့ပေးတဲ့ ဂေါ်နည်း
တော့ မစွံတော့ဘူး၊ တခြားနည်းတွေ သင်ပေးမှဖြစ်တော့မယ်”

ဂေါ် တက္ကသိုလ်

ဂေါ် တက္ကသိုလ်သည် မြန်မာပြည်မှာ မဆိုထားနှင့် ကမ္ဘာမှာကို မပေါ်ပေါက်သေး။ အကယ်တန္တူ ရှိသင့်၊ မရှိသင့် ပြဿနာအဖြစ်နှင့် ဆွေးနွေးအံ့။ “အတိုက်အခံရှိမှုသည် တိုးတက်မှု”ဟူသော ကြားဖူးနားဝ စကားလုံးဖြင့် ဆန့်ကျင်ဘက်တွေပေါ်လာပေလိမ့်မည်။ စင်စစ် ထို ဆန့်ကျင်ဘက်သမားများကို စိစစ်ဝေဖန်ကြည့်လျှင် များသောအားဖြင့် ထိုပြဿနာ၏ အကျိုးအပြစ်ထက် ကပျက်ယပျက် စကားများနှင့် မိမိ ကိုယ်မိမိ ကိုယ်ရည်သွေးလိုခြင်း၊ လူကြားအောင် အသံကောင်းဟစ်လိုခြင်း၊ တစ်စုံတစ်ယောက်၏ မျက်နှာလို မျက်နှာရ မျှော်ကိုးခြင်းတို့ဖြစ်သည်ကို အချင်းချင်း ကုတ်ကော်ကိုက်ဖဲ့နေကြသော တိုင်းပြည်၏ ကြေးစားအမတ်

များ စုရုံးရာ ပါလီမန်ကို မဆိုထားဘိ၊ အလကားသက်သက် အချိန်ကုန် လူပန်း စေတနာ့ဝန်ထမ်းဖြစ်ကြသော ကျွန်ုပ်တို့ စာရေးဆရာများ အစည်း အဝေးမှာပင် ကြုံတွေ့ရတတ်ပေသည်။ အချို့မှာ မိမိကိုယ်မိမိ အတိုက် အခံသမားဟူ၍သာ အဆိုရှင်ကို ဆန့်ကျင်ဘက်ရယ်လို့ တွယ်လိုက်ရသည်။ အမှန်မှာ မိမိစကားသည် ထောက်ခံချက်ဖြစ်နေကြောင်း နံဘေးလူက မနေသာ၍ ဝင်ပြောမှ သိရလေတော့သည်။ သို့တိုင် ဤလူမျိုးမှာ ထိုကိစ္စ မျိုးတွင် ကျင့်သားရနေပြီးဖြစ်၍ ရှက်ကြောက်ရမှန်းမသိ။ “ဟင် . . . ဟုတ်လား” ဟူသော စပ်ဖြဲဖြဲ မျက်နှာကြီးနှင့် ပြန်ထိုင်တတ်လေသည်။

၎င်းသတ္တဝါမျိုးတွေကား “ရွာရှိ စုန်းရှိ” ဟူသော ရှေးမြန်မာ စကား ကဲ့သို့ အစည်းအဝေးတိုင်းမှာပင် အနည်းနှင့်အများ ရှိကြကုန်၏။

ထို့ကြောင့် ကျွန်တော်၏ ဂေါ်တက္ကသိုလ် ပြဿနာကို တိုင်းပြည်ပြု လွှတ်တော်တွင် လည်းကောင်း၊ စာရေးဆရာ အစည်းအဝေးတွင်လည်း ကောင်း အချိန်ကုန်လူပန်းဖြစ်အောင် မဆွေးနွေးလိုတော့ပြီ။ ကျွန် တော်၏ ဦးနှောက်အတွင်း၌သာ ယခင်လက မြသန်းအတွက် ကရုဏာ ဒေါသော ရေးလိုက်သော “ဂေါ်သင်တန်း” နှင့် တစ်ဆက်တည်း စိတ်ကူး ရ၍ ယခု ဂေါ်တက္ကသိုလ် ဖွင့်လိုက်ပါသတည်း။

ကျွန်တော်က ဂေါ်ဆရာ ပါမောက္ခ၊ ကျွန်တော့် ချစ်ဆွေတွေက ဂေါ် ကျောင်းသားများ။

x x x

လူပျိုလှည့်ခြင်း၊ နောက်ပိုးခြင်းတို့၏ အဆက်အနွယ်အဖြစ်နှင့် ၁၉၄၀ ပြည့်နှစ်လောက်ကမှ ပေါက်ဖွားလာခဲ့သော ဂေါ်ဟူသော စကားလုံး မှာ ယခုအခါ၌ ကာလသားတို့၏နှုတ်ဖျားတွင် ပထမစကားလုံးများ ပျောက်ကွယ်လောက်အောင်ပင် ခေတ်စားလျက်ရှိပေသည်။ ၎င်းကို ဝိတ္တာရ ချဲ့၍ ကြည့်မည်ဆိုပါလျှင် ပျိုအိုမရှောင် တဒင်္ဂပဟာန် ရသာခံသည်မှစ၍ ရိုးပြာမြေကျအထိ အဓိပ္ပာယ်ရှိနေပေရာ သေချာစွာ စိစစ်ကြည့်ပါမူ လူ ၇၅ ရာခိုင်နှုန်းမျှ နေ့စဉ် ကျင့်သုံးလျက်ရှိသည်ကို တွေ့ရပေမည်။

ဤကိစ္စမှာ ပေါ့ပေါ့တန်တန် ကြံကြနေလျှင်သာ အကယ်စင်စစ်

နက်နက်နည်းနည်း တွေးကြည့်မည်ဆိုပါသော် “ဂေါ်ဂနိုက်ဇေးရှင်း”သည် လွယ်ကူသော အလုပ်မဟုတ်၊ ကျွမ်းကျင်သော “ဂေါ်ဂနိုက်ဇာ”ဖြစ်လာ ရန်မှာ ခဲယဉ်းကြီးမက ခဲယဉ်းလှကြောင်း သိရှိလာရပေမည်။

စင်စစ် ဂေါ်ဂနိုက်ဇေးရှင်းသည် အနုပညာတစ်ရပ် ဖြစ်ချေ၏။ အစအဆုံးမရှိ၊ ပုံသေကားကျ၊ လှေကမ်းထစ်မဖြစ် မိန်းမအမျိုးမျိုး၊ စိတ်ဓာတ်အမျိုးမျိုး၊ အဆင့်အတန်းအမျိုးမျိုး၊ အခြေအနေအမျိုးမျိုးကို “ဟိုကွေ့ရောက် ဟိုဘက်တက်နှင့်လှော်” ဆိုဘိသကဲ့သို့ကြည့်ပြီး စခန်း သွားတတ်ရသည်။ သူတို့စိတ်ကြိုက်ကို စူးစမ်း၍ သူတို့ နှစ်သက်မှုကို ဖန်တီးနိုင်ရသည်။ သို့သော် တစ်ခါတစ်ရံ၌ ရှိသေးသည်။ သူတို့ မကြိုက်တာကို တမင် ဆန့်ကျင်ဘက်လုပ်ရင်းမှ ဂေါ်ပွဲဆင်ယူရသည်။

မိန်းမတို့မှာ ဥစ္စာပေါ၊ ရုပ်ချော၊ ပညာတတ်ဖြစ်လျှင် ဂေါ်သူ ပေါ၍ “ဂေါ်ပေါမယ်” ဖြစ်နိုင်၏။ ယောက်ျားအဖို့မူ ဤအချက်တွေ ပြည့်စုံတိုင်း “ဂေါ်စွဲမောင်” ဖြစ်သည်မဟုတ်။ ကျွမ်းကျင်မှု၊ လည်ပတ်မှု၊ အရိပ်အကင်းပါး မှု၊ ရဲရင့်မှုက လိုသေးသည်။ ဤအချက်အလက်များမှာ ဂေါ်ဂနိုက်ဇေးရှင်း တွင် အရေးကြီးသော အခြေခံသဘောတရားများ ဖြစ်ချေ၏။

အချို့မှာ ဝင်ငွေလည်း သိပ်မကောင်း၊ ရုပ်လည်း သိပ်မဖြောင့်ပါဘဲ လျက် မဒိတွေတွေတိုင်း စွဲနေသည်ကို မိတ်ဆွေ တွေဖူးပေလိမ့်မည်။ ဤလူမျိုးကား ဘဝပါရမီ “ဂေါ်ဂျီးနီးယတ်စ်”၊ “ဂေါ်အတ်”ရှိသူ ဖြစ်သည်။ အချို့မှာ ဂေါ်ပါရမီ လုံးဝမပါသဖြင့် တစ်သက်တစ်ယောက်ဟု ဆိုအပ် သော လူတန်းစေ့ ဂေါ်ပွဲကလေးမျှ မအောင်မြင်၍ လူကြီးမိဘ ဆောင်ရွက် ချက်ကြောင့်သာ သားမယားရပြီး ဘဝဆုံးသွားရသောသူများ ရှိသည်။ ဤသူမျိုးတွေကား လူဖြစ်ကျိုးနပ်သည်မဟုတ်။ နောက်ပိုးခြင်း၊ ရည်းစား ထားခြင်းတို့၌ ဖြစ်ပေါ်အပ်သော ပျိုရွယ်သူတို့၏ စိတ်လှုပ်ရှားမှု အရသာ ကလေးမှ မခံစားလိုက်ရဘဲ ရခဲလှသော ပူရိသတ္တော ဒုလ္လဘောကြီးကို စွန့်လွှတ်လိုက်ရသူများ ဖြစ်ကုန်၏။

ဘုရား၏ဖြစ်တော်စဉ်များကို ပြန်ကြည့်။ ဂေါ်ပွဲအမျိုးမျိုးကို အသား ပေး၍ ဟောထားသည်များကို တွေ့ရပေမည်။ ဥပမာ မာတင်၊ မင်းကုသ၊ ယစ်ထုပ်ကြီးဘဝတွင် သစ္စကပရဗိုဇ်မကို ဂေါ်လိုက်ပုံမှာ စတန့်ကျလှ

သည်။ ဗီလိန်းဟီးရီးပင်ဖြစ်နေသည်။ စင်စစ် ဘုရားလောင်းမှာ “ဂေါအတ်” ရှိသူ ဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် သူ ဂေါတိုင်းစွဲသည်။

ဂေါမစွဲသူကို “ဂေါအတ်” နှင့် ဆန့်ကျင်ဘက် “ဂေါပြား” ဟု ဆိုထိုက်သည်။ ယခု ကျွန်တော့် ကျောင်းသို့ ဈေးဦးပေါက်ရောက်နေသော ကျားယုံ မြသန်းမှာ မိတ်ဆွေ သိခဲ့သည့်အတိုင်း ဂေါပြားသက်သက် ဖြစ်သည်။ ဒုတိယရောက်လာသော မောင်ကြည်လင်၊ ငယ်မည် မောင်ပေါအိုင်မှာ (သူ၏ အညာနာမည်တွေက ခပ်ဆန်းဆန်း ခင်ဗျာ) မြသန်း လောက်တော့ မဆိုး၊ သို့သော် သူတို့အညာစကားနှင့် ပြောရသော် ခပ်လုံးလုံးမို့ “ဂေါလုံး” ဟု ခေါ်ရသည်။ မောင်ကြည်လင်မှာ ပြဇာတ်ကစဉ်က မြသန်းအား ကျွန်တော်က မိတ်ဆက်ဂေါကွက် ထွင်ပေးလိုက်သည်ကို သိရသည်၌ သူသာလျှင်ဖြစ်စေ စွဲချေမည်ဟုဆို၍ ကျွန်တော့်ဆီသို့ အရက်တစ်ပုလင်း နှင့် သူ့ကိုယ်သူ ကျောင်းလာအပ်ခြင်းဖြစ်ပါသည်။

သူတို့ကို အားကျမခံ တတိယရောက်လာသူမှာ မင်းရှင် ဖြစ်သည်။ မင်းရှင် ကိုမြသန်း သို့မဟုတ် ကြည်လင်နှင့် တွဲထားရန် ဂေါပြားလား၊ ဂေါလုံးလား၊ သူ့အခြေခံ ဂေါရည်ဂေါချင်းကို စစ်ဆေး ကြည့်ရာ၌ ဂေါပြားလည်းမဟုတ်၊ ဂေါလုံးလည်းမဟုတ်၊ တစ်စူးထိုး စိုက်လိုက်မတ်တတ်ကြီး ဂေါတတ်သည်ကို တွေ့ရသဖြင့် “ဂေါတူရွင်း” ဟုခေါ်ကာ သူ့အတွက် တစ်တန်းဖွင့်လိုက်ရသည်။

စတုတ္ထရောက်လာသူကား စာရေးဆရာထဲက မဟုတ်၍ မိတ်ဆွေ သိလိမ့်မည် မထင်။ နိုင်ငံရေးသမားယောင်ယောင် ဘာယောင်ယောင် သာရာမြှောင် တောင်မကျ မြောက်မကျကောင်ဖြစ်၏။ အလုပ်မည်မည်ရရ မရှိ။ သို့သော် တစ်ခါတစ်ရံ၌ သူ အကြီးအကျယ် ပွလာတတ်သည်ကို တွေ့ရ တတ်သည်။ သူ့နာမည်မှာ ကိုပတ်ကား သို့မဟုတ် မောင်ကပ်ပါးဟု ခေါ်သည်။

သူ့ဂေါရည်ဂေါချင်းကို စစ်ဆေးကြည့်သောအခါ သူ့မှာ အပျို အရွယ်ကိုစွဲတာ မတွေ့ရ။ မုဆိုးမ၊ တစ်ခုလပ်၊ ရည်းစားပျက်၊ လင်ကြီး နဲ့တည်းဟူသော အစ်မကြီးအရွယ်၊ အဒေါ်ရွယ်များကိုသာ တွေ့ရသဖြင့် သူ့ကို ဂေါပြားတန်းတွင်လည်း မဖြစ်။ ဂေါလုံးတန်းတွင်လည်းမဟန်။

ဂေါတုရွင်းတန်းနှင့်လည်း မတန်ဖြစ်နေသောကြောင့် သူ့အတန်းကို နာမည်ပေးဖို့ စဉ်းစားရာ တော်တော်နှင့်မတွေ့။ နောက်ဆုံးတစ်နေ့မှ ကံအားလျော်စွာ ကျွန်တော့်အိမ်အနီး၌ အိမ်သစ်ဆောက်နေသော လက်သမားကြီးထံ အပြင်းပြေသွားလည်ရင်းမှ သူ့အတွက် နာမည်ရတော့သည်။

အသို့ဟူမူ လက်သမားကြီးသည် တံခါးပတ္တာ တွယ်ရာ၌ ပထမသစ်သားကို လွန်နှင့်ဖောက်လိုက်သည်။ ပြီးမှ ဝက်အူကို ထိုအပေါက်ထဲသို့ လှည့်၍သွင်း၏။

ထို့ကြောင့် ကျွန်တော့်လူကို “ဂေါဝက်အူ”ဟု နာမည်ပေးလိုက်တော့၏။

ပဉ္စမရောက်လာသူ သတင်းထောက် ဝင်းမြင့်ကိုကား အထူးအထွေမစဉ်းစားရတော့ပေ။ သူမှာ မရချင်နေ၊ ရချင်ရ တွေ့သမျှ သိမ်းကျုံးဂေါလှေရှိသောကြောင့် “ဂေါဝါးလုံးသိမ်း”ဟု ကင်ပွန်းတပ် လိုက်ရလေ၏။

ဤသို့နှင့် ကျွန်တော့်ကျောင်းတွင် ဂေါပြားတန်း၊ ဂေါလုံးတန်း၊ ဂေါတုရွင်းတန်း။ “ဂေါဝက်အူတန်း၊ ဂေါဝါးလုံးသိမ်းတန်း”ဟူ၍ အတန်းငါးတန်း ရှိသွားချေသည်။

သို့သော် ကျောင်းသားဦးရေမှာ တစ်တန်းတစ်ယောက်မျှသာ ရှိနေသဖြင့် လူကြား၍မှမလျော်။ ထို့ကြောင့် ဂေါတုရွင်းသိုလ်ကြီးဖြစ်ရန် အကြံထုတ်ရပေတော့သည်။ ကံအားလျော်စွာ သာဂဒိုး မိန်းမဒိုးသွားပြီဟူသော သတင်းကို တက္ကသိုလ်နေဝင်းဆီက ကြားရသည်၌ (ဤဝတ္ထုပြီးသော ၁၉-၁-၅၂ နေ့တွင် ပြန်အပ်သည်။ ၈-၂-၅၂ နေ့တွင် မင်္ဂလာဆောင်သည်) သာဂဒိုးကို အမြန်ရှာဖွေရပေတော့သည်။

တွေ့ပြီ။

သူ့မိန်းမမှာ တော်တော့ကို တော်တော်နိပ်၏။ ကျွန်တော် အားရဝမ်းသာမိသည်။

“ဟေ့ . . . သာဂဒိုး၊ မင်း ဒါလောက် ချောတဲ့မြာကို ဘယ်လိုက ဘယ်လို ရလဲကွာ”

သာဂဒိုးမှာ နှုတ်နှင့်မဖြေ၊ သူ့ခြေသလုံးကိုလှုပ်၍ ကြွက်သားကြီးကို ဖျစ်ပြသဖြင့် ကျွန်တော်ပါ ကိုင်တွယ်၍ကြည့်ရာ အလွန်မာကျောနေသည်။

ကို တွေ့ရသည်နှင့် . . .

“ဟင် . . . မင်း ဘောကန်ကောင်းလို့ရတာ”

“အဟ . . . ဟတ်ဟား” ဝမ်းသာလုံးဆိုနေသော သာဂဒိုးသည် ကျွန်တော့်ကို ရယ်သွမ်းသွေးပြီး . . .

“စုံထောက် ဦးနံ့ပြား ပီသပါပေရဲ့ကွာ”

“နို့ . . . မဟုတ်ဘူးလားကွ”

“ဟကောင်ရ . . . ဘောကန်မှလည်း ခြေသလုံးကြွက်သား မာရတော့မှာလား။ ကိုယ့် မဒီက ရွှေတိဂုံဘုရား အလယ်ပစ္စယံက ပန်းသည်မကွ။ ကိုယ့်မှာ သုံးနှစ်သုံးမိုး တက်လိုက်၊ ဆင်းလိုက်ရတာ”

ဤတွင်မှ ကျွန်တော် သဘောပေါက်၍ ရယ်မောရပါတော့သည်။

ပြီးမှ . . .

“ဟေ့ . . . ဒါနဲ့ သာဂဒိုး၊ မင်း ငါ့ဆီက နေ့တိုင်း အရက်သောက်မလား”

ရုတ်တရက်ဖြင့် သာဂဒိုးသည် “ဘိုးဘိုးအောင် သိမ်ကြီးဈေးမှာ ဆင်းပြီး ဇာဘော်လီတစ်ထည် ဝယ်သည်”ဟူသော သတင်းကို ကြားရဘိသို့ ကျွန်တော့်မျက်နှာကို မယုံသင်္ကာကြည့်ကာ . . .

“ဘာ . . . ဘာ . . . ဘာပြောတယ်”

“မင်း . . . ငါ့ဆီက နေ့တိုင်း အရက်သောက်မလားလို့ကွာ”

“ဘာ . . . ဘာ . . . ဘာ . . . ထပ်ပြောစမ်းပါဦး”

“ချီးတဲ့၊ မင်း . . . ငါ့ဆီက နေ့တိုင်း အရက်သောက်မလားလို့ မေးနေတာကွ။ မင်း သာဓုနဲ့ပေါင်းလို့ နားထိုင်းနေသလား”

ဤတွင် သာဂဒိုး မျက်လုံးပြူးလာကာ . . .

“ဟာ . . . မင်း . . . တကယ်ပြောနေတာလား”

“ဘုရားကို ၇၅ ခါ စူးစေရဲ့”

“အမယ်လေး . . . မင်း ဒါများ မေးနေရသလားကွာ၊ မေးနေသေးသလား”

“အေး . . . ဒါဖြင့် ငါပြောတာ တစ်ခုလုပ်ပေး”

“ဘာလဲ၊ ဆိုစမ်း”

ကျွန်တော် အသေးစိတ် ပြောပြပါသည်။ ငနဲကြီးမျက်နှာ ပြအက်
လာကာ . . .

“အို . . . ဒါလောက်နဲ့ နေ့တိုင်း သောက်ရမယ်ဆိုရင် စိမ်လိုက်”

“မင်း မိန်းမကော ပြောလို့ရပါ့မလား”

“အို . . . ကိုယ့်မဒီကလည်း တက္ကသိုလ်နေဝင်းမိန်းမ မငြိမ်းလို့၊
ခင်မောင်ကြည်တို့နဲ့ မမြင့်မြင့်လို ကိုယ်တို့လူစုထဲမှာ ဘော်ဒါပဲ”

“ဒါဖြင့် အိုကေ”

ကျွန်တော် ပြန်ခဲ့တော့သည်။

ထိုနေ့ကား စတုတ္ထမြောက် လွတ်လပ်ရေးနေ့။

တစ်နှစ်ပတ်လုံး လုပ်ချင်တာတွေ လုပ်ကြပြီး လူကြားကောင်း
အောင် ဗိုလ်ချုပ်ဓာတ်ပြား ပြန်ဖွင့်သောနေ့။

ကျွန်တော်သည် ကျောင်းဆရာတို့ ထုံးစံအတိုင်း တပည့်တွေဆီက
အလှူငွေကောက်ခံကာ အကျွေးအမွေး အခမ်းအနား ကျင်းပသည်။
ကျွန်တော့်ကျောင်း ကြော်ငြာရအောင် ကိုယ်နှင့် ကိုယ့်နာမည်ပါသော
သီချင်းကို သောက်ရှက်ကင်းမဲ့စွာ ကိုယ်ရည်သွေး ရေးစပ်ပြီး လော်စပီကာ
နှင့် တီးမှုတ်သီဆိုစေသည်။ အရပ်ကတော့ တစ်ညလုံး မအိပ်ရ၊ ဘာ
အားနာစရာရှိသလဲ၊ လွတ်လပ်ရေးနေ့ အမှီပြုပြီး ကိုယ့်ကျောင်းကိုယ်
ကြော်ငြာရတာ ဒါ ထုံးစံပဲ။

လူတွေကို တော်တော်များများ ဖိတ်သည်။ စာရေးဆရာတွေထဲက
အတော်ပဲ လာကြသည်။ သခင်ကိုယ်တော်မှိုင်းကြီးကို ထိပ်ဆုံးမှ ထားသည်။
ခုံခုံကြီးတိုက်က ခင်မကြီးကို ဓာတ်ပုံရိုက်စေသည်။ နောက်တစ်နေ့
သတင်းစာများထဲ၌ပါအောင် သတင်းထောက် သောက်ပေါတွေကို “နေ့
မုန့်ဟင်းခါး၊ ည အရက်တိုက်မည်”ဟု လိမ်၍ဖိတ်သည်။ သူတို့က ယုံကြည်
စွာ လာကြသည်။

နေ့လယ် အားလုံး ပရိသတ်အစည်ဆုံးအချိန်တွင် စတိုင်ကျကျ
ဝတ်ဆင်ထားသော သာဂဒိုးတို့လင်မယား စားသောက်ဖွယ်ပစ္စည်းများနှင့်
ရောက်လာသည်။

ကျွန်တော်က ဆရာက တပည့်ကိုခေါ်သော ဟန်မျိုးနှင့် . . .

“ဪ . . . မောင်သာဂဒိုးတို့ လင်မယားလား၊ လာကြဟေ့”

သူတို့လင်မယားနှစ်ယောက် ကုန်းကုန်း ကုန်းကုန်းနှင့် ဝင်လာကြကာ (ကျွန်တော် ငွေတစ်ဆယ် ပေးခဲ့သည်ကို ငါးကျပ်ဖိုးမျှ ဝယ်ခဲ့သော) စားသောက်စရာ ပစ္စည်းတွေချ၍ ကျွန်တော့်ရှေ့၌ ပုဆစ်တုပ်ထိုင်ကြသည်။ သာဂဒိုးက “ဆရာကို ကန်တော့မလို့ ဆရာ”

အားလုံး ပရိသတ် ငြိမ်ကြည့်နေကြသည်။

ကျွန်တော်က အားနာဟန်ဖြင့် . . .

“အို . . . မလိုပါဘူးကွာ”

“ဟာ . . . လိုပြီလား ဆရာ၊ ကျွန်တော် ဆရာဆီက ဂေါ်သင်တန်းကြောင့် စွဲတာပဲ။ ကဲ . . . ခင်ရေ . . . ဦးချကွဲ့၊ ဒါ ခင်နဲ့မောင်ကို ဖူးစာရေးပေးတဲ့ ဂေါ်ဝိဇ္ဇာကြီး ဦးသော်တာဆွေဆိုတာပေါ့”

လင်မယားနှစ်ယောက် ရှိခိုးကန်တော့ကြသည်။

ကျွန်တော်က “အေးကွယ် . . . ဘုန်းကြီးလို့ သက်ရှည်ကြပါစေ၊ အိုအောင်မင်းအောင် ပေါင်းရပါစေ” သူတို့နှစ်ယောက် ရှိခိုးပြီး၍ ပြန် ခေါင်းအထောင်၌ . . .

“အင်း . . . လင့်ဝတ်ဘယ်နှစ်ပါး၊ မယားဝတ် ဘယ်နှစ်နည်းဆိုလဲ ရှိသကဲ့။ အဲ့သည်အတိုင်း ကျင့်ကြကြကြ၊ အင်း . . . လင်မယား သင့်သင့် တင့်တင့် ရှိရမယ်။ ရန်မဖြစ်ရဘူး။ တကယ်လို့ ရန်ဖြစ်ရင် ဒီမှာ ကလေးမ ဒီကောင့်ကို ဘာမှ ပြန်ပြောမနေနဲ့တော့၊ ဆရာဆီသာ လာခဲ့ သိလား”

ရုတ်တရက် သာဂဒိုးက ငေါက်ခနဲ ခေါင်းထောင်လိုက်သဖြင့် ကျွန်တော် မျက်လုံးပြူးကာ . . .

“ဒီလိုလေ . . . ဒီလိုပြောတာပါ၊ သူ့ ပြန်ပြောနေတော့ ရိုက်လား နှက်လား ဖြစ်နေမစိုးလို့ ဆရာဆီလာတော့ သူ့ကို ဆုံးမမပေါ့။ အဲ့ဒါ ပြောတာပါ”

အင်း . . . ခုမှ ပြေသွားတော့၊ ထိုနောက်၌ ကျွန်တော်သည် တပည့် အကန်တော့ခံသော တောဘုန်းကြီး၏ မျက်နှာမျိုးဖြင့် ပတ်ဝန်းကျင်ကို ကြည့်ကာ . . .

“မြသန်း . . . မြသန်း၊ ဂေါ်ပြားတန်းက မြသန်း ဘယ်သွားလဲ။

ဟေ့ . . . သူငယ် မြသန်းမရှိရင် ဂေါ်တူရွင်းတန်းက မင်းရှင်ကို ခေါ်စမ်းကွယ်။ ဟောဒီမှာ မုန့်တွေ လာလှယ်ယူပါစေ။ ကျက်သရေခန်းထဲက အယ် . . . ဟုတ်ပါဘူး ဘုန်းကြီးဟန် လုပ်ရတာနဲ့ ယောင်သွားတယ်။ ဟို . . . ကြောင်အိမ်ထဲက ပန်းကန် ယူခဲ့ခိုင်း”

ကိုယ့်ကျောင်း တစ်တန်းတစ်ယောက်ရှိသည်ကို အများကြီးဟု ထင်ကြစေရန် ဂေါ်ပြားတန်းက ဘယ်သူ၊ ဂေါ်ဝက်အူတန်းက ဘယ်ဝါနှင့် မကြာခဏ အော်ရပါသည်။

“ဟေး . . . ဂေါ်ဝါးလုံးသိမ်းတန်းက မောင်ဝင်းမြင့်၊ ဟောဒီ မောင်သာဂဒိုးတို့စားဖို့ မုန့်ဟင်းခါး ယူခဲ့လကွာ”

ထိုနောက်၌ ဘေးလူများဘက်လှည့်၍ သာဂဒိုးကို ညွှန်ပြပြီး . . .

“ဒီသူငယ်က အိုးဝေညိုမြတို့ နွားသိုးကြီးပြတ်တို့နဲ့ ပေါင်းလာတော့ တော်တော် ဂေါ်အခြေကောင်းလာတယ်။ ကျုပ်ဆီမှာ တယ်သင်တန်း မယူလိုက်ရဘူး။ နှစ်လနဲ့ စွဲသွားတာပဲ။ လူက ပါးရည်နားရည်လည်း ရှိတယ်။ ဒါမျိုးက ဆရာ ဘယ်လိုပဲ အသင်အပြကောင်းကောင်း လူ ထူထိုင်းနေရင် တော်တော်နဲ့စွဲဖို့ ခဲယဉ်းတယ်။ ဟော . . . ကျုပ်ကျောင်း ဂေါ်ပြားတန်းက မြသန်းဟာဖြင့် တယ်ညံ့တဲ့ကောင်၊ ဂေါ်ပြားတန်း ဆိုတာက စာသင်ကျောင်းမှာဆိုရင် ကေဂျီ (ကလေးတန်း)ပါပဲ။ အင်္ဂလိပ် ကျောင်းတွေမှာ ကေဂျီ၊ ဟိုက်ကေဂျီ နှစ်မျိုးရှိတာလို ကျုပ် ကျောင်းမှာလည်း “ဟိုက်ဂေါ်ပြားလို တစ်တန်းချဲ့ပြီး သူ့ကို အတန်းတင်ပေးမယ် စိတ်ကူးပါတယ်၊ မဖြစ်ဘူး။ သူ ကျုပ်ကျောင်းရောက်တာ သုံးလကျော်ပြီ၊ ဘာမှ တိုးတက်မှု မရှိသေးဘူး။ မင်းရှင်တစ်ယောက်ဟာလည်း ဟို တစ်နေ့က အအိုကို အပျိုမှတ်ပြီး သွားဂေါ်တယ်ဆိုတာ “ဂေါ်လုံးတန်း”က ကြည်လင် လာတိုင်တာနဲ့ “မင်းရှင်မင်း နောက် ဒါမျိုးကြားရရင် ဂေါ်တူရွင်းတန်းကနေပြီး ဂေါ်ဝက်အူတန်း ပြောင်းပစ်မယ်” လို့ ကြိမ်းထားရတယ်။ နောက် ဒါနဲ့ အပျိုအအို ခွဲခြားတဲ့ ရှေ့ကြည့်၊ နောက်ကြည့် လင်္ကာကလေးတွေရေးပြီး ကျက်ခိုင်းထားရတယ်” စသဖြင့် ကိုယ့်အကြောင်းကို လျှောက်ပြီး လေပန်းနေရပါသည်။

တော်တော်ကြာ သာဂဒိုးတို့က မုန့်ဟင်းခါး စားပြီး၍ . . .

“ဆရာ . . . ကျွန်တော်တို့ ခွင့်ပြုပါဦး ဆရာ”

“အေး . . . အေး . . . ညားခါစဆိုတော့ လူတော သူတောထဲ ဘယ်
ကြာကြာနေချင်မလဲကွယ်”

သူတို့လင်မယား ထသွားသည်၌ ကျွန်တော့် ကျောင်းသားတွေမှာ
သာဂဒိုးမိန်းမကို အငမ်းမရ ကြည့်ကြကုန်သည်။

သင်း . . . သွားရည်ကျရှာကြ။

x x x

ထိုမှ တပြေးကာ ကျွန်တော်တို့ လုပ်ဇာတ်ကို အဟုတ်မှတ်ကာ
သာဂဒိုးကို အားကျ၍ သူ့လိုမြာမျိုးစွဲရန်ဟူသော ဆုတောင်းနှင့် ကျွန်တော့်
ကျောင်းတွင် ကျောင်းသားတွေ ဝင်လာမစဲ တသဲသဲရှိတော့လေ၏။ စာရေး
ဆရာများ၊ သတင်းစာဘက်က လူများ၊ မင်းရှင်နှင့် ပတ်သက်၍ အသံလွှင့်
ဌာနက လူများ။ ၎င်းဌာနမှရောက်လာသော “ယနေ့ထုတ် သတင်းစာများမှ
အယ်ဒီတာ့အာဘော်”ဟု ကြော်ငြာလေ့ရှိသူ ကိုတင်ဦး ဆိုသူ၏ ဂေါ်ရည်
ဂေါ်ချင်းကို လေ့လာကြည့်ရာ၌ မင်းရှင်၏ ပြောချက်အရ ချာတိတ်မလေး
တွေ ချိန်လေ့ရှိသည်ဆိုသောကြောင့် “ဂေါ်စိန်ပြောင်း”ဟု သူ့အတွက်
တစ်တန်းဖွင့်ပေးလိုက်ရ၏။

ထိုမှ နောက်တစ်တန်း တိုးချဲ့ရန် ဖန်တီးလာသူမှာ ဆေးတက္ကသိုလ်
မှ ကျွန်တော်တို့ရေးဖော် ကျော်အောင် “သူငယ်ချင်းရေ . . . မင်းက ငါ့
ထည့်မတွက်ပါနဲ့ ပြောပေမဲ့ ချန်ပစ်ခဲ့ရင် သည့်ပြင်လူတွေက ကျော်အောင်
တော့ သူ့ကို ပင်နီစလင် ထိုးထိုးပေးလို့ မျက်နှာလိုက်တယ် ဆိုမှာစိုးလို့
ကွဲ့။ ဒါကြောင့် . . . ဒါကြောင့်” သူ၏ ဂေါ်ရည်ဂေါ်ချင်းကို စစ်ဆေး
ကြည့်ရာ၌ သူ ဂေါ်ပုံမှာ မရဲတရဲ မဂေါ်ဘူးလို့လို့ ဂေါ်မလိုလိုနှင့် စောင်း
ကန်းစောင်းကန်း ရစ်နေတတ်သောကြောင့် “ဂေါ်ဂဏန်း” (ဝါ) “ဂေါ်
ပုစွန်လုံး”ဟု သူ့အတွက် နာမည်ပေးလိုက်ရ၏။

ကဲ . . . ယခု ကျွန်တော့်တက္ကသိုလ်တွင် ဂေါ်ပြား၊ ဂေါ်လုံး၊ ဂေါ်
တူရွင်း၊ ဂေါ်ဝက်အူ၊ ဂေါ်ဝါးလုံးသိမ်း၊ ဂေါ်စိန်ပြောင်း၊ ဂေါ်ဂဏန်းဟု
ခုနစ်တန်း ရှိလေပြီ။ ၎င်းတို့အထဲတွင် ဘယ်သင်းက အညံ့ဆုံးဆိုသည်ကို
မိတ်ဆွေ သိပြီးဖြစ်နေသည်။ သို့ရာတွင် ၎င်းဂေါ်ပြားတန်းထက် ပို၍

နိမ့်သောအတန်းတစ်ခု ရောက်လာသည်ကိုကား မိတ်ဆွေ အံ့ဩရပေတော့မည်။

ထိုနေ့သည်ကား ဘာနုရာဇာ၊ ဒေါင်းစကြာ၏၊ ရွှေဝါရောင်ညှိုး၊ မှောင်စပျိုးချိန် ဖြစ်သည်။ ကျွန်တော်သည် စာရေးစားပွဲပေါ်မှ ဆီမီးအိမ်ကို ထွန်းညှိမည်ပြုနေစဉ် ဧည့်ခန်းမှ ခြေသံကြား၍ ကြည့်လိုက်ရာ . . .

“အား . . . ဦးပဉ္စင်းတို့ . . . ဟာ . . . ဟုတ်တော့ပါဘူး၊ ကိုယ့်ဆရာတို့ ထိုင်ကြပါ . . . ထိုင်ကြပါ”

အကြောင်းမှာ ယခုရောက်လာသော မိတ်ဆွေနှစ်ယောက်သည် ရဟန်းဘဝက မကြာမီကလေးတွင်မှ လူဝတ်လဲကြသော လက်ဝဲစာရေးဆရာများ ဖြစ်ပေသည်။ တစ်ယောက်က လင်းယုန်ဂျာနယ်တွင် ရေးလေ့ရှိသော “သစ္စာ”၊ ကျွန်တော့် ပုလင်းဖော် မင်းရှင်နောင်၏ အစ်ကို ကိုဘဝင်း၊ ကျန်တစ်ယောက်ကိုကား ရွှေမန်းမှ ဆင်းသက်ခဲ့သော လူထွက် အသစ်စက်စက်ဖြစ်နေ၍ ရှက်လိမ့်မည်လား။ သူ့နာမည်ကို မဖော်လိုသေး။

ကျွန်တော် သူတို့အနီးရောက်သောအခါ၌ ပိန်ပိန်သေးသေး လက်လေးသစ်သော သွားဖုံး၊ ဝက်သားနီတုံးရောင်နှင့် ကိုသစ္စာက စကားစ၏။

“ဘာလုပ်နေတာလဲဗျ”

“မီးအိမ်ထွန်းမလို့ဗျာ”

“ခင်ဗျားက မီးရောင်မရှိဘဲ မနေတတ်သေးဘူးလား”

“ကျွန်တော် နေနိုင်သည်တိုင်အောင် သည့်ပြင်လူတွေအတွက်က ရှိသေးတယ်ဗျ။ ကဲ . . . ဒါ ထားပါဦး၊ ကိုယ့်ဆရာတို့ လာတဲ့ကိစ္စက”

ဤတွင် သူတို့နှစ်ယောက်သည် ပုလင်းကြီး တစ်ယောက်တစ်လုံး ထုတ်၍ ကျွန်တော့်မျက်နှာကြည့်ကာ တဟဲဟဲ လုပ်နေသဖြင့် . . .

“ဪ . . . ဂေါ်တက္ကသိုလ်က ပညာရင်နို့သောက်ဖို့ရအောင် လာခဲ့ကြတယ် ဆိုပါတော့”

သူတို့နှစ်ယောက်က စပ်ဖြဲဖြဲ . . .

ကျွန်တော်က အတန်ကြာ စဉ်းစားပြီး . . .

“အင်း . . . ဦးပဉ္စင်းတို့နှစ်ပါး၊ ဟင် . . . ဟုတ်ပါဘူး၊ ခင်ဗျားတို့ နှစ်ယောက် ထားဖို့အတန်းက လိုသေးတယ်။ ကဲ . . . ခင်ဗျားတို့ ဂေါ်ရည်

ဂေါ်ဇိုကာ

ဂေါ်ချင်း ပြောပြပါဦး”

“ဘာလဲဗျ၊ ဂေါ်ရည်ဂေါ်ချင်း ဆိုတာက”

“ခင်ဗျားတို့ ဂေါ်ခဲဖူးတဲ့ အခြေအနေ၊ ဂေါ်ခဲတဲ့ပုံ”

“ဟင် . . . ကျုပ်တော့ လူ့ပြည်ရောက်မှ တစ်ခါမှ မဂေါ်ခဲဖူးသေးဘူး။ လူလားမမြောက်ခင်ကတည်းက ကိုရင်ဘဝနဲ့ နေခဲ့ပြီး ရဟန်းဘောင်ကူးခဲ့တာပဲ”

နောက်တစ်ယောက်က “ကျုပ်တော့ သင်္ကန်းဝတ်နဲ့ ဂေါ်တာပဲခေါ်မလား မသိဘူး။ ကျုပ်တို့အညာမှာ တောရွာအလှူတွေ၊ ဘာတွေလုပ်တော့ ဒကာမတွေက သံဃာစင်ပေါ်ကို ဆွမ်းအုပ်တွေ၊ မုန့်ပွဲတွေ ရွက်ရွက် လာလေ့ရှိတယ်။ အဲသည်အခါ ဒကာမ နိပ်နိပ်ကလေးလာပြီဆိုရင် ကိုယ်က ကိုယ့်ကျောင်းသားကို “ဟဲ့ . . . ငတေထ၊ ဒကာမလေး ဆွမ်းအုပ်ချပေးလိုက်စမ်းကွယ်။ မောလှရော့မယ်၊ မျက်နှာ ချွေးတွေ၊ သံတွေနဲ့ ရော့ . . . လက်ကိုင်ပဝါပေးလိုက်ပါ”ကစပြီး “ဒကာမလေး . . . ဘယ်ရွာကလဲ၊ နာမည် ဘယ်နှယ်ခေါ်လဲ၊ ဘယ်သူ့သမီးလဲ၊ အပျို မသိဘူးလား၊ ဦးပဉ္စင်းက ဘယ်ကျောင်းတိုက်ကကွဲ့။ လာလည်နော်၊ လမ်းမှာတွေ့ရင်လည်း နှုတ်ဆက် သိလား” ဘာလားနဲ့ ရင်းနှီးအောင် လုပ်တာပဲ။ နောက် အောက်ပြည်အောက်ရွာ ရောက်တဲ့အခါမှာလည်း ကိုယ်နှစ်သက်တဲ့ ဒကာမ တွေ့ပြီဆိုရင် အရွယ်လိုက်လို့ပေါ့လေ၊ ကိုယ့်ထက်ကြီးမယ်ဆိုရင် “ဟာ . . . ဒကာမကြီးရုပ်နဲ့ ပြောပုံဆိုပုံတွေရော အညာက ဦးပဉ္စင်း မယ်တော်နဲ့ တူလိုက်တာ (သို့မဟုတ်) အဒေါ်နဲ့ တူလိုက်တာ။ ဒကာမကြီး မြင်ရတာနဲ့ အလွမ်းကို ပြေသွားတာပဲ။ ဒကာမကြီး ဘယ်မှာနေလဲ၊ ဦးပဉ္စင်းကျောင်း မကြာခဏ လာပါနော်၊ ဦးပဉ္စင်းက ခင်တတ်ပါတယ်” ပေါ့လေ။ ဒါက အလှူပစ္စည်း ကျလောက်မယ့် ငနဲမကြီးတွေကို ဖြီးတာ။ ကိုယ့်ထက်ငယ်တာ ကြီးတာ ရွယ်တူမတိမ်းမယိမ်းဆိုတာမျိုးကျရင် အစ်မတို့၊ ညီမတို့နဲ့ တူတာကစပြီး ကျောင်းမကြာခဏလာအောင်လုပ်၊ သူတို့ဝါသနာအလျောက် ဂါထာလေး မန္တန်လေး မဟုတ်ကဟုတ်က သင်ပေး၊ အမယ်လေး . . . ဒကာမလေးမျက်နှာ ကြည့်ရတာဟာ ဦးပဉ္စင်း ညီမလေးနဲ့ တစ်ထေရာတည်းပါပဲ။ လက်ကလေး၊ ခြေကလေးများလည်း သည့်အတိုင်း။

သြော် . . . ဦးပဉ္စင်း ညီမလေးမှာတော့လေ။ မှန်း . . . ဒကာမလေးလက်၊
အဲ . . . အဲ . . . ဒီလက်ညှိုး ဖျားလေးမှာပေါ့လေ။ ငယ်ငယ်တုန်းက
ဦးပဉ္စင်းနဲ့ မောင်နှမနှစ်ယောက်ကစားရင်း ဓားခုတ်မိတဲ့ အမာရွတ်ကလေး
ရှိတယ်။ အိုး . . . ဒကာမလေး လက်က တယ်နူးညံ့ပါလား။ အမယ် . . .
လက္ခဏာ ကလည်း သိပ်ကောင်း၊ ဦးပဉ္စင်းက လက္ခဏာနည်းနည်းပါးပါး
ကြည့်တတ်ပါတယ်” အဲ့သည်ဟာမျိုးတွေပေါ့ဗျာ”

ကျွန်တော်လည်း သူ ပြောသည်များကို အမောတကော နားထောင်
ပြီး . . .

“အင်း . . . ဘုန်းကြီးပိုးနည်းမှာတော့ စွံနိုင်ပါပေတယ်”

“လူပိုးနည်းမှာတော့ ဒီလိုနဲ့ မဖြစ်ဖူးလား”

“ဘယ်ဖြစ်မလဲ၊ တစ်ဘာသာစီပဲ”

နောက်တစ်ယောက်၊ “အေးလေ . . . ဒါကြောင့် ခင်ဗျားကျောင်း
လာတာပဲ၊ ကြည့်သင်ပေးပါ”

“သင်တာတော့ ဟုတ်ပြီ၊ ခင်ဗျားတို့ ထားဖို့အတန်းကို စဉ်းစားနေ
တယ်။ နေပါဦး၊ ခင်ဗျားတို့ လူဝတ်လဲပြီးမှ တစ်ခါမှ မဂေါ်ဖူးသေးဘူး
လား”

သစ္စာ၊ “ဘယ်ဂေါ်ရဦးမှာလဲ၊ တွေ့လို့ ဂေါ်မယ်ကြံလိုက်ရင်း ဘဲဥ
အစရှာမရသလို ဘယ်က စဂေါ်ရမှန်း မသိဖြစ်နေတာ”

ကျွန်တော် ပြုံးမိပါသည်။ ပြီးမှ . . .

“ကဲ . . . ဒါဖြင့် ခင်ဗျားတို့က အခုမှ ဂေါ်စိတ်၊ ဂေါ်ပဋိသန္ဓေ
တည်ရမယ် ဆိုပါတော့”

“အေး . . . အေး . . . ဒီအတိုင်းပါပဲ”

“ဒါဖြင့် ခင်ဗျားတို့အတွက် အတန်းထားဖို့ ကျွန်တော် စိတ်ကူးရပြီ”

“ဂေါ်ကလ လရေကြည်”

x x x

အတန်းပေါင်းလည်း စုံပြီ။ ကျွန်တော့် ဂေါ်တက္ကသိုလ်ကြီးမှာ အလွန်ပင်
စည်ပင်သာယာရှိလေပြီ။ မဟုတ်ကဟုတ်က နွားငတ်ရေကျ ကြော်ငြာတွေ၊

ဟိကျောင်းတွေနှင့်အပြိုင် နေ့စဉ် သတင်းစာတွေ၊ လစဉ် မဂ္ဂဇင်းတွေမှာ ရေးသည်နှင့် တစ်နေ့တခြား ကျောင်းသားဦးရေ များပြားလာလေရာ ကျွန်တော်တစ်ယောက်တည်းနှင့် မနိုင်တော့သဖြင့် ဂေါ်အတ်ရှိသော ကျွန်တော့်သူငယ်ချင်း အောင်လင်းကို တစ်လလျှင် ပုလင်းကြီး ၅၀ နှင့် လက်ထောက်ဆရာ ခန့်လိုက်ရတော့သည်။ ကျွန်တော့်ကျောင်း သင်ချိန်မှာ နေ့ ၁၂ နာရီမှ ၃ နာရီအထိ၊ အိမ်တွင် “သီအိုရီ” ကျက်စာ မှတ်စာများပေး၍ နံနက်နှင့် ညနေ ကျောင်းသွားကျောင်းပြန်၊ ရုံးတက် ရုံးဆင်းချိန်တို့တွင် ကျောင်းသူကလေးများ၊ ရုံးစာရေးမများ ဖြတ်သန်းသွားရာ လမ်းဆုံလမ်းခွ လမ်းလေးခွ၌ သောက်ရှက်ကင်းမဲ့စွာ “ပရက် တီကယ်လ်” လက်တွေ့ ဂေါ်သင်တန်းပေးသည်။

ဤ“အောက်ဒိုးသင်တန်း”မှာ လွယ်ကူသည် မဟုတ်ချေ။ အချို့ ကျောင်းသားများဟန်၍ အချို့မှာ ပုံပန်းမကျ ဖြစ်သွားသဖြင့် အဆဲခံရခြင်း၊ ထို့ထွမ်အလုပ်ခံရခြင်း၊ တစ်ခါတစ်ရံ စိတ်ဆတ်လက်ရဲသော မိန်းကလေး မျိုးနှင့် သွားတွေ့၍ ဒေါက်ဖိနပ်ခုတ်ခံရခြင်းတို့ပင် ကြုံတွေ့ရတတ်လေ သည်။

ဂေါ်ဝါးလုံးသိမ်းတန်းက ဝင်းမြင့်ဆိုလျှင် မကြာခဏ ဒဏ်ရာရလေ့ ရှိ၏။ ပင်နီစလင်ပေ့စ်နှင့် ပလတ်စတာမှာ သူ့မျက်နှာအတွက် တန်ဆာ ဖြစ်နေသည်။ ဒီကောင် ဒီမှာ လူ့ရုပ်လူ့ရည်ကလေးနှင့်မလိုက်၊ ကျွတ်ဆတ် ဆတ်ကလေး အပေါက်ဆိုး၏။ အပြောဆိုး၏။ ဘုကျ၏။ စိတ်ရင်းတော့ ကောင်းပေသည်။ သို့သော် ထောင့်မကျိုးသော လူ့ခွစာကလေး။ သူ့ အတွက် ကျွန်တော့်ကျောင်း နာမည်ပျက်ခဲ့ပေါင်း များပြီ ဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် သူ့ကို ဝမ်နင်ပေးထားရသည်။ ဖိနပ်ခုတ် ၇၅ ခါ ခံရလျှင် ကျောင်းက ထုတ် ပစ်မည်။ School Leaving ခေါ် ကျောင်းထွက် လက်မှတ်တော့ ပေး လိုက်မည်။ T.T.C တွင် ဆရာဖြစ် သွားသင်ချင်သင်။

ယခုအခါ၌ ကျွန်တော်သည် ကျောင်းဆရာကြီးလည်းဖြစ်၊ ဆရာ သက်လည်း ရင့်ပြီဖြစ်၍ မိမိ၏ ဂေါ်မစွံ တပည့်များကို စဉ်းစားဆင်ခြင် ရာ၌ အချို့မှာ နည်းပေးလမ်းပြ သင်စာကျက်စာများတွင် ဂုဏ်ထူးရ လောက်အောင် တတ်မြောက်နေပါလျက် အောက်ဒိုး ကိုယ်တွေ့ဂေါ်ပွဲများ

တွင် ချွတ်ချော်တိမ်းပါးနေသည်ကို တွေ့ရသည်။ ဤသို့ ချွတ်ချော်
တိမ်းပါးရသည်မှာ အခြားကြောင့်မဟုတ်။ ချောမောလှပသော မိန်းကလေး
များကို အနီးကပ် တွေ့ရပြီဆိုလျှင် သူတို့ကိုယ်မှာ သွေးသားမငြိမ်တော့ဘဲ
ရင်ထဲတွင် တဒုန်းဒုန်း တုန်လှုပ်ချောက်ချားလျက် အတန်းထဲက သင်ပေး
လိုက်သော သင်ခန်းစာများ မေ့ပျောက်ကုန်ခြင်း ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့်
ဤသို့ တုန်လှုပ်ချောက်ချားမှုကို ပပျောက်ရန် ရှာကြံရပေတော့သည်။

ကျွန်တော် ဉာဏ်ရွှင်လေ့ရှိသော သောကြာနေ့ တစ်ခုသော ညနေခင်း၊
ကျောင်းသားတွေ ရှင်းသွား၍ အောင်လင်းက အရက်သောက်၊ ကျွန်တော်
က လမ်းလျှောက်ရင်း စဉ်းစားနေရာမှ ရုတ်တရက် နည်းလမ်းရလာသည်
နှင့် . . .

“ဒီမှာ . . . ဆရာအောင်လင်း”

အောင်လင်းသည် နှုတ်ခမ်းမှ ဖန်ခွက်ကိုခွာလိုက်ပြီး သူ နဂိုဟန်
အတိုင်း မျက်စိကလေး ပေကလတ် . . . ပေကလတ်နှင့် . . .

“ဘာလဲ ဆရာကြီး”

“နက်ဖြန်ခါကစပြီး ကျောင်းသာတွေကို ခုံခုံကြီး ဓာတ်ပုံတိုက်က
ခင်မကြီးဆီမှာ တစ်ယောက်ကို အနည်းဆုံး ပို့စ်ဆယ်မျိုးလောက် အရိုက်
ခံခိုင်းစမ်း။ နို့ပြီး . . . ဓာတ်ပုံရိုက်တဲ့ အခါမှာလည်း အားလုံးစုပြီး စတူဒီယို
ထဲ မဝင်စေနဲ့။ ခင်မကြီးနဲ့ တစ်ယောက်ချင်း လွှတ်ပေး”

“ဘာကြောင့်လဲ ဆရာကြီး”

“ဒီလိုလေ . . . အခု ကျုပ်တို့ ကျောင်းသားတွေမှာ မိန်းမချောချောနဲ့
နီးနီးကပ်ကပ် တွေ့ရရင် တုန်လှုပ်ချောက်ချားမှုတွေက ရှိနေတယ်။ ဒါကြောင့်
ကျုပ် တွက်တာက ခင်မကြီးလို သူငယ်မနဲ့ ဓာတ်ပုံရိုက်ရင်း ကိုယ်ပြု
လက်ပြုနဲ့ အနေအထားပြင်ရင်း ဒီလို နီးနီးကပ်ကပ် ဆယ်ခါလောက်
မျက်နှာချင်းဆိုင်သွားမယ်ဆိုရင် နောက်နောင်မှာ “မိန်းမချောနဲ့ နီးကပ်မှု
ပရို(ဖ်)” ဖြစ်သွားမယ်လို့ ကျုပ် ယုံကြည်တယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ . . . ဆရာကြီး ပြောတာကို ကျွန်တော် သဘောပေါက်
တယ်။ ခင်မကြီးက တော်ထက်တော် တော်တော်ချောပဲ”

“ဒါနဲ့ မြသန်း . . . မြသန်း ဘယ်သွားလဲ၊ ဒီကောင်ကို အခုပဲ

လွှတ်ရမယ်”

မြသန်းမှာ ကျွန်တော်တို့နှင့်အတူ ကျောင်းဘော်ဒါနေသူ ဖြစ်ပါသည်။

“ကျွန်တော် အရက်နဲ့မြည်းဖို့ ဝက်နံကင် ဝယ်ခိုင်းလိုက်တယ် ဆရာကြီး။ ဒီကောင်က သွားနှေး . . . လာနှေး၊ ဘာမဆိုနှေး၊ ဒါကြောင့် သူစွံဖို့ ခဲယဉ်းနေတာ”

ယင်းသည်တွင် မြသန်းက နောက်ဖေးဆောင်မှ . . .

“ကျွန်တော် ရောက်နေပြီ ဆရာ၊ ဒီမှာ ဝက်နံကင်ကို ပန်းကန်ထဲ ထည့်နေတယ်”

“အေး . . . ယူခဲ့၊ မင့်ကို ဆရာကြီး ခေါ်နေတယ်”

မြသန်းလက်ထဲက ပန်းကန်နှင့် အပြင်ထွက်လာသောအခါ ကျွန်တော်က . . .

“မောင်မြသန်း၊ မင်း ဒါပြီးရင် အဝတ်အစားလဲပြီး ခုံခုံကြီးတိုက် သွား၊ ဓာတ်ပုံရိုက်စမ်း”

“ဘာလုပ်ဖို့လဲ ဆရာကြီး”

“မေးမနေစမ်းနဲ့ . . . သွားမှာသွား၊ ပိုစစ် ဆယ်မျိုးရိုက်ခိုင်း”

“ဟာ . . . ဆရာကြီး၊ အခု မှောင်တော့မယ်၊ ညရိုက်လို့ ဖြစ်ပါ့မလား”

“အပါကွာ . . . ဒါလောက် ခေတ်မီနေတဲ့တိုက်၊ ညမှ ပိုကောင်းသေးတယ် မှတ်ထား။ နေရာကော သိရဲ့လား”

“သိပါတယ်၊ ဗိုလ်ချုပ်လမ်းနဲ့ လမ်း ၃၀ ထောင့်မှာ မဟုတ်လား”

“မင့်အမေကလွှားတဲ့၊ ဒါက ပန်းချီ ကိုလေးရဲ့ ပပဝင်းဓာတ်ပုံတိုက်ကွ။ ခုံခုံကြီးက ရိုးတိုက်နဲ့ မျက်စောင်းထိုး ၃၅ လမ်းထိပ်မှာ။ ဆိုင်းဘုတ်ကြီးက တစ်ဧကလောက်ရှိတယ်”

“ဪ . . . သိပြီ ဆရာ၊ အဟီးဟီး . . . ခင်မကြီး ဓာတ်ပုံရိုက်ခံရမှာ အခုပဲ ရင်တုန်လိုက်တာ”

“အေး . . . ဒါကြောင့် မင့် ခိုင်းတာပဲ၊ သွား . . . မြန်မြန်။ ဪ . . . ခင်မကြီးကို ပြောခဲ့စမ်းဟေ့။ ငါ မန္တလေး လေယာဉ်ပျံကွင်းမှာ ရိုက်ခဲ့တဲ့”